

SEPTEMBER

## AVE MARIA

published monthly by

The Slovene  
Franciscan Fathers,  
LEMONT, ILLINOIS

in the interest of the  
Slovene Franciscan Com-  
missariat of the Holy  
Cross.

Subscription Price:  
\$2.50 per annum

Naročnina:  
\$2.50 letno.  
Izven U. S. A. \$3.00

Management-Upravništvo  
P. O. B. 608,  
Lemont, Illinois

Editor - Urednik U  
P. O. B. 608,  
Lemont, Illinois

Entered as second-class  
matter August 20, 1925,  
at the post office at Le-  
mont, Illinois, under the  
act of March 3, 1879. Ac-  
ceptance of mailing at  
special rate of postage  
provided for in Section  
1103, Act of October 3,  
1917, authorized on Au-  
gust 29, 1925.

Naročite se na

# "AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim  
izseljencem v Ameriki in porok  
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna  
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo  
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri  
Mariji Pomagaj v Lemontu.



Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNIK VELIKE MISLI  
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-  
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-  
GA LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI  
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-  
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-  
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-  
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNISKI  
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ  
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-  
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI  
ŠTUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-  
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-  
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-  
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMES.  
NAŠ LIST UTIRA POT TEM ŠTUDENTOM.

# AVE MARIA

Septemberska šte. 1938—

—Letnik XXX.

## SKOZI LETO S CERKVIJO

Fra. Martin

**T**UDI mesec september prinaša nekaj prav lepih in pomenljivih praznikov. Eden poglobitnih je seveda praznik Marijinega rojstva, ki pade na osmi dan tega meseca.

Samo trikrat v letu nam kliče Cerkev v spomin rojstni dan svetih oseb... Praznuje rojstni dan Jezusov, Marijin in rojstni dan sv. Janeza Krstnika. Pri drugih svetnikih Cerkev tudi govori o "rojstnem dnevu" o priliki njihovih godov, toda v popolnoma drugem pomenu besede. Zanje velja smrtni dan za — rojstni dan. Namreč dan, ko so bili rojeni za nebesa. S tem hoče Cerkev opozoriti vse svoje vernike, da naše sedanje življenje prav za prav ni pravo življenje, ampak prihodnjega čakamo...

Marijino rojstvo se torej praznuje osmega septembra. Mati ji je bila sv. Ana, oče sv. Joahim. Nikoli se ni srečnim staršem rodila imenitnejša hčerka. Ta dan sicer ni zapovedan praznik, vendar ga pravi Marijini častilci ne bodo brez misli na pomenljivo versko skrivnost preživljali. Ako ti je le kako mogoče, pojdi in bodi pri sveti maši. Zahvali Boga za vse darove, ki ti prihajajo po Njej, ki je bila vsa čista še pred svojim rojstvom.

Par dni po rojstnem dnevu, namreč 12. septembra, se praznuje god Marijinega Imena. Nekateri razlagalci sv. pisma trdijo, da ime Marija pomeni "lepa". Mnogi cerkveni očetje pa trdijo, da Marija pomeni "gospa". Oba pomena sta jako primerna za Marijino ime. Naj nam pride v navado, da kličemo to lepo Gospo na pomoč, posebno ob času skušnjav, ter v vsakovrst-

nih stiskah, dušnih in telesnih. Naj nam bo za Jezusovim imenom Marijino najdražje med vsemi imeni.

Naj opozorim še na en Marijin praznik v tem mesecu. To je praznik Žalostne Matere božje. Pade na dan 15. septembra. O Marijinih žalostih smo pisali v februarški številki, naj torej sedaj zadostuje, da samo opozorimo na ta praznik.

Dne 14. septembra se pa praznuje god povišanja sv. Križa. Ustanovljen je bil v spomin na dogodek, ko je cesar Heraklij po sijajnih zmagah nad Perzijani prinesel sv. Križ nazaj iz perzijske sužnosti ugrabljenja. Tedaj so ostanki sv. Križa ali relikvije postale poseben predmet češčenja vseh jeruzalemskih romarjev, pa tudi vseh drugih vernikov po širnem svetu. Sveti Križ nam daje moč in pogum, dokler se bojujemo v tej solzni dolini. Za nas vse veljajo besede: V tem znamenju boš zmagal.

Kraljevo znamenje križ stoji,  
bandero, glej, vihrati.  
O sveti križ, življenja luč,  
o sveti križ, nebeški ključ!

Ob koncu meseca, 29. septembra, se praznuje god sv. nadangela Mihaela. Zopet pomenljiv praznik za vsakega kristjana. Sveti Mihael "nas brani v boju", on je "naša moč zoper zlobnost in zalezovanje hudobnega duha." Prosimo ga, naj nas vodi v srečno večnost in "satana v peklenko brezno pahne."



# BESEDA O ROMANJU

P. Hugo.

**L**ETOŠNJA romarska sezona gre že proti koncu. Kot navadno vsako leto, smo tudi letos od ene ali druge strani, zasebno in javno, čuli že star, obrabljen ugovor: "Čemu le romanje?" Romanje, pravijo verski nasprotniki, ni nič drugega ko praznoverska ostalina poganškega prepričanja, da bogovi ljudem dele svoje milosti in dobrote le na posebnih krajih. Romanje, pravijo razni ozkosrčni verski gorečniki, je sicer hvalevredno, če kdo gre na kako priznано, zgodovinsko, s čudežnim uslišanjem ožarjeno božjo pot, kakršnih je pa sorazmerno malo. Hoditi pa na božja pota, ki so delo človeške reklame, ne pa od Boga določeni milostni kraji, je samo potrata časa in denarja. Tako božjo pot vsak lahko ceneje opravi v svoji domači cerkvi.

Kaj naj rečemo k temu?

Onim, katerim je romanje sploh le praznoverna ostalina iz poganstva, kratko odgovarjamo: Krščansko romanje je sicer res v nekaki zvezi s poganskim prepričanjem in iz njega izvirajočim romanjem, ki je bilo in je še tudi pri poganih v navadi. Toda ta zveza je povsem drugačna, kot ti nasprotniki romanja mislijo. Krščansko in pogansko prepričanje, da ima božanstvo pri delitvi svojih milosti in dobrot človeškim otrokom svoje izbrane čase in kraje, poteka iz skupnega pravira, iz človeške verstvene narave. Človeška duša je že po svoji naravi verna, da, krščanska, kot pravi Tertulijan. Kot taka ve, da ji božanstvo pokaže svojo naklonjenost, kadar in kjer hoče. Zato je vsak človek, ne samo kristjan, že po svoji naravi romar. Roma tja, kjer iz kateregakoli vzroka upa, da bo v svojih potrebah bolj gotovo uslišan.

Lepo je to resnico poudaril Emil Huch, ko je zapisal: "Tudi Kitajci, mohamedani in drugi narodi so romali in še romajo. To je utemeljeno v človeški verstveni naravi. Iskarnje božanstvenega je. Izraz človeškega hrepenenja, najti Boga, od njega izprositi pomoč, ki jo morda rajši nakloni v drugih krajih, ki jih nismo oskrnili s svojimi grehi. . . V tem se kaže priznanje božje moči, ki nam svobodno pomaga, kjer in kadar hoče!"

Biti tedaj načelno proti romanju, se pravi, ne poznati človeške narave in skrivnostne ekonomije božje milosti. Katoliška cerkev človeško naravo in ekonomijo božje milosti najbolje pozna. Zato načelno ne le nikoli ni bila proti romanju, ampak je romanje vedno priporočala in razna božja pota od svoje strani z mnogimi duhovnimi predpraviciami obogatila, da jih je napravila še bolj privlačne. Seveda je obenem tudi skrbno pazila in pazi, da bi se romanje kako ne zlorabilo.

Onim, ki načelno niso proti romanju, le proti romanju na "takozvana" božja pota, pa to-le: Bog je glede božjih potov in romanja širokogrudnejši kot so oni. Mestoma sam ali po katerem svojih izvoljencev naravnost ali nenaravnost, tako ali tako, že naprej pove, katere kraje si je izvolil za delitev posebnih milosti. Po takem nenaravnostnem božjem migu so nastala najstarejša krščanska božja pota v sv. deželi, ki jo je s svojim rojstvom, življenjem, delovanjem in smrtjo posvetil Kristus. Pa tudi ona, ki so jih na isti način posvetili njegovi izvoljenci, prebl. Devica Marija in svetniki. Naravnost in izrecno so ona božja pota res božja, ki so bila ustanovljena na njegov poziv, naravnost ali po drugih. Tako je Lurd postal božja pot na Marijin poziv. Enako tudi naša sv. Gora nad Gorico in še mnogo drugih. Tako vsaj pravi njihova bolj ali manj utemeljena zgodovina. Verska resnica pa seveda to ni. V vseh teh slučajih je bila božja pot dana in

na to so se romanja začela in z njimi razna čudežna uslišanja.

So pa še druge božje poti, ki niso naravnost božjega izvora, ampak človeškega. Nastala so na razne načine. Kak slikar n. pr. je naslikal lepo Marijino podobo za to ali ono cerkev. Dobro je pogodil njen materinsko ljubezen. Ljudje so začeli z zaupanjem poklekati pred njo in Mariji predlagati svoje težave in prošnje. Mnogi so začeli govoriti o čudežnih uslišanjih. Zato se jih je vedno več zatekalo k njej. Nastala je božja pot. Bog ji je naknadno vtisnil svoj pečat, jo takorekoč adoptiral. Tako so naše starokrajske Brezje postale božja pot. Ničesar ne beremo v njih zgodovini, da bi bila Marija komu naročila, naj ji cerkev zida, da bo v njej posebne milosti delila. Lahko rečemo, da je v gotovem pomenu človeški oče brezjanske božje poti slikar Leopold Lajer, ki je Marijo Pomočnico za brezjansko podružnico sv. Vida tako miljeno naslikal, da mora s svojo materinsko milino vsakega z magnetično silo privlačevati. Radi nje so ljudje začeli v vedno večjem številu romati tja gori. Sledila so čudežna uslišanja in božja pot je bila ustanovljena.

Početniki mnogih drugih božjih potov so bili vneti duhovniki. Včasih posamezni, še večkrat skupine, navadno kake redovne skupine. Tako berem v zgodovini nekdanje zelo sloveče božje poti pri sv. Frančišku Ksaveriju pri Gornjem Gradu, da je njen oče tedanji gornjegrajski župnik in škofijski komisar Rev. Ahacij Stržinar (1676—1741), zelo vnet in pobožen mož. Bil je osebno velik častilec sv. Frančiška Ksaverija in bi bil rad, da bi ga tudi drugi častili ter se zatekali k njemu. Pozidal mu je cerkev in začel ljudstvo vabiti tja. V vedno večjem številu se je odzivalo. Kmalu je moralo tam biti na razpolago več duhovnikov, da so postregli ljudem. Posebne milosti, ki so jih prejema-

li, so pričale, da je Bog naknadno vtisnil pečat božjepotne cerkve.

Čudeži v pravem dogmatičnem pomenu besede niso niti namen, niti pristnostna znamka božjih potov. Pač pa čudeži v širšem, bi dejal: ascetičnem pomenu besede. To je oživiljenje mrtvih duš ter njih poživljenje v veri in ljubezni. Teh so pa tudi božja pota brez pravih čudežev polna, čeprav o njih ne govori nobena božjepotna kronika. Le tihe spovednice in kot grob molčeči spovedniki vedo o njih. Seveda tudi dotični sami, ki so jih bili deležni. Res se taki čudež gode tudi v vsaki drugi cerkvi. Res je pa tudi, da bi nešteti katoličani bili žive mrtvašnice, mrtve duše bi nosili v živih telesih, ko bi ne bilo božjih potov. Prav tako bi bilo nebroj drugih versko jetičnih, ko bi ne bilo teh plapolajočih kresov verskega navdušenja, ob katerih se nanovo ogrejejo v veri in ljubezni.

Domača vsakdanost jih ne obudi k novemu božjemu življenju, jih ne razgreje v njem. Pa gredo na božjo pot. Istega Jezusa najdejo v tabernaklju, isto Marijo v milostnem oltarju. A kako vse drugače je njihov razpoloženje. Vse jim je novo, ali vsaj izredno: kraj, cerkev, pridigar, pobožnosti, spovedniki. Vse to jih dviga iz vsakdanjosti, ki tako uspavajoče vpliva na človeka. Potem pa ta masa romarjev, vsa prežeta z verskim navdušenjem in ganljivo pobožnostjo. Te romarske pesmi, ki se trgajo iz ganjenih src in zlivajo v mogočen veletok, bobneč po cerkvi in razlivajoč se v množice zunaj cerkve. Njegovi valovi potegnejo v svojo toploto naročje celo brezverca, pa ne bi takega, ki mu vsaj luč vere še ni ugasnila, če že duše ljubezni nima več. Kaj čuda, da se začne ozirati proti spovednici, odkoder vidi prihajati romarje tako prožnih korakov in razigranih lic. To je sicer na videz zgolj človeški element, ki se ga pa Bog poslužuje za oživiljenje in razplamtjenje duš, ki bi v

okviru domače vsakdanjosti ostale mrtve ali jetične. To je takozvani dušeslovni vpliv romanja, ki ga domača cerkev niti ob priliki misijona ne nudi, še manj pa v svoji vsakdanjosti.

Kdor je tedaj proti romanju, pa četudi samo proti romanju na božja pota, ki še nimajo vidnega božjega pečata čudežnih uslišanj, ta ne pozna mogočnega vpliva dušeslovnega razpoloženja na duhovnost, ki ga rode božje poti. Pa bi ga na podlagi svoje lastne skušnje lahko poznal. Sam često toži, kako ga vsakdanjost telesno, duševno in duhovno ubija. Zato se vsako leto, če količkaj more, potegne na kake počitnice. Telesno in duševno osvežen se vrne v svojo vsakdanjost. Če mu je kaj za duhovnost, se tudi s pomočjo misijona ali duhovnih vaj, če le mogoče izven vsakdanjega okvirja, pomladi. Ljudem pa ne bi privoščil, da se vsaj za par dni ali morda samo za en dan oproste vsakdanjih skrbi in tegob in poromajo na kako božjo pot, da nadomeste zgubljeno telesno, duševno in duhovno energijo? To bi bila brezsrčna ozkosrčnost.

Vpliv romanja na telesno, duševno in duhovno poživljenje ter na podvig in procvit verskega življenja bi bil zajemljiv predmet za celo knjigo. Mi smo ga le s par skromnimi potezami začrtali. Pa že iz teh je jasno, da tisti, ki so proti romanju, čeprav osebno iz najboljšega namena, ne vedo, kaj govore in kaj pišejo. Nehote in nevede z našimi nasprotniki vred pljujejo v lastno skledo.

Po našem mnenju je zmaterializirana Amerika, ki tudi katoličane ogroža in zastruplja, božjepotnih verskih ognjišč še posebno potrebna. Da je zaplavala v ta tok, je nedvomno eden izmed vzrokov tudi ta, ker ji je manjkalo takih verskih ognjišč. Katoliška Amerika je sorazmerno še premlada, da bi se mogla ponašati s starodavnimi slovitimi božjimi poti. Njena božja pota so novejšega ali celo najnovejšega izvora, še ne

ovita z raznimi resničnimi in legendarnimi čudeži. A bodimo hvaležni, da nam vsaj teh ne manjka.

V sv. deželo, v Lurd, Lisieux, Guadalupe in na druga svetovna božja pota ne more romati vsak. Tudi na svoja narodna božja pota ne, na katerega ga veže toliko sladkih spominov. Predaleč tam za morjem so. Bog pa je hotel to duhovno kopel vsem privoščiti, kakor še bolj čudežno evharistično kopel. Bodimo hvaležni onim, ki se jih je pri tem poslužil. Kdor bi verne odvrčal od takih božjih potov, bi ravnal kot so ravnali apostoli, ki so otrokom branili k utrujenemu Jezusu. Z njimi bi prejel njegov ukor: Nikar jim ne branite! Pustite male k meni!

Prepričani bodite, rojaki in njih voditelji, da so mi te moje zadnje v Ameriki pisane besede prišle iz srca in da ničesar bolj ne želim kot to, da bi našle pot v srca. Ko bom čez par tednov, ako me bo Bog milostno ohranil in vodil na dolgi poti, pokleknil pred Marijo na Brezjah in opravil svojo zahvalno daritev, jo bom prosil, naj čuva svoje otroke tam za širnim oceanom. Prosil jo bom, naj jih ob svojih tamkajšnjih ognjiščih ogreva v ljubezni do sebe in svojega Sina, da se pri njej onstran večnega oceana enkrat zopet vidimo.

Bog in Marija z vami!

## PRISRČNA HVALA!

Nedelja 14. avgusta je bila pri nas v Lemontu zares velik dan. Toliko romarjev se je zbralo pri nas od vseh strani, da smo bili prav prijetno iznenadeni. Vsem se želimo na tem mestu prav iz srca zahvaliti. Največ jih je seveda bilo od sv. Štefana v Chicagi, ker je bil to zlasti njihov dan. Tem se je pridružila fara sv. Roka iz La Salla, ki je poslala tri velike buse in ne vemo koliko avtomobilov. Enako so prišli iz vseh drugih bližnjih naselbin. Od daleč so pa bili romarji iz Clevelanda, med njimi posebno Mr. Anton Grdina, ki je kazal slike in navdušeno govoril taboru.

(Dalje na strani 10.)

# NAŠI ANGELI VARUHI

Fr. Martin

**N**AŠA katoliška vera nas uči, da v nebesih bivajo čisti duhovi, ki jim rečemo angeli. Teh angelov je taka neskončna truma, da je človeku sploh nemogoče misliti na tolikšno število. Nekaterim angelom je Bog dal poseben posel na zemlji. Prav za prav se smejo le tisti imenovati angeli, ki so od Boga poslani na svet za kakšno službo, ker beseda "angel" pomeni "poslanec", ali "sel". Drugače se pravilno kličejo nebeški duhovi.

Vzvišeno poslanstvo angelov na tem svetu je varovati človeka na vseh njegovih potih in ga voditi v srečno večnost. Angele, ki imajo tako službo, imenujemo angele varuhe. Po občnem mnenju imajo tudi dežele, družine, družbe, cerkve, itd. svoje posebne angele varuhe in ne samo posamezen človek. Ker je septemberski mesec posvečen angelom varuhom, se spodobi nekoliko govoriti o teh naših dragih prijateljih. Med Slovenci je prva nedelja tega meseca znana kot "Angeljska nedelja".

Človek je toliko nevarnostim izpostavljen na tem svetu, da mu je Bog v svoji neskončni dobroti dal voditelja in branitelja, ki mu vedno stoji na strani in mu na vse mogoče načine pomaga. Človeške nevarnosti so deloma telesne, zlasti pa dušne. Človek je k grehu nagnjen, varljivi svet ga napeljuje v greh. Hudi duh skuša dušo uničiti in človeka pogubiti. Satan je sam zgubil Boga in nebesa, pa zdaj ne privošči človeku zadobiti isto srečo, ki jo je sam zgubil.

Bog dopuča, da hudobni duh močno vpliva na človeka, četudi je zgubil milost, ki jo je imel v rajju. Toda naši dobri angeli varuhi imajo veliko moč, ker so z Bogom združeni v nebesih in Ga gledajo in molijo neprestano. Imajo visok nadnaraven razum

in uvidevnost, s katero lahko neizrečeno ložje zaslutijo nevarnost nego mi. Bog jim je celo dovolil moč nad naravo, tako da lahko čudežne reči naredijo.

Zdaj si pa mislimo, da nam taki nebeški knezi vedno pomagajo, nas branijo in nam kažejo pot v nebesa. Ali ni to velika sreča za nas? Bog bodi zahvaljen za to neskončno milost! To je neizrekljiva tolažba za nas, ki imamo take težave, take boje na tem svetu. Kaj pa je človek, da Bog toliko skrbi zanj, da mu da angela iz nebes za spremljevalca noč in dan?

Nam se je treba živo zavedati, da imamo dobrega angela za tovariša tukaj daleč od nebeške domovine. Drugače ga ne bomo nikoli klicali na pomoč in zaupali vanj. Moramo vedeti, kako nas ljubi in kaj more za nas storiti. Da nas pripelje srečno v nebeško pristanišče, je njegova želja in tudi njegova dolžnost. Zato ga je Bog izvolil izmed milijonov drugih angelov v nebesih. Vsako dobro delo, ki ga storimo, ga razveselilo, in vsak greh ga razžalilo. Koliko bi lahko za nas storil, ko bi se le k njemu vselej zatekli in se njegovemu vodstvu popolnoma izročili! V nebesih se bomo veselili, ko bomo spet srečali tistega angela, ki nas je zvesto vodil skozi to zemeljsko življenje v večno blaženost.

Ker je angel varuh vedno z nami od zibelke do groba, se lahko do njega obrnemo v molitvi, kadar hočemo. Ni treba izgovarjati kakšnih besed, samo da obračamo svoje misli in želje k njemu. On je čist duh in more videti naše misli in želje. Če se človek zaveda, da ima angela varuha zmeraj pri sebi, četudi ga ne vidi s telesnimi očmi, bo gotovo vedno vesel in brez strahu. Saj bi človeka že veselilo, če bi imel človešnega stražnika, ampak kaj bi mogel ta storiti v primeri z angelom varuhom? Torej imeti angela varuha, ki more neizrekljivo več storiti, je neprecenljiva dobrota.



# BOŽJA DIPLOMACIJA

P. Hugo.

**N**EKAJ skrivnostnega je že človeška diplomacija. Žal da le pre pogosto tudi nekaj umazanega. Zato je pri navadnih zemljanih na slabem glasu. Oni pod to besedo razumejo laž, zahrbtnost, intrige. Še skrivnostnejša je božja diplomacija. A ker je božja, ni nikoli umazana. Kratkovidni ljudje se sicer tudi nad njo često usajajo in Bogu vest izprašujejo. A ko bi jim bilo dano pogledati v skrivnostno božjo delavnico, bi osramočeni morali priznati: "Pravičen si, Gospod! Vse tvoje sodbe so pravične, vsa tvoja pota so milost in resnica in pravica" (Tob. 3. 2). Sicer jim pa to priznanje pogosto že tu izsilijo žlahtni sadovi božje diplomacije. Vse njene tajne nam bodo kajpada šele v onstranski luči očitne. Nekaj značilnih zgledov božje diplomacije naj napišem.

## Prvi zgled.

Nekega jesenskega dne 1. 1843 se je proti benediktinskemu samostanu na Velikem sv. Bernardu v švicarskih alpah dvigal postaven mladenič pri 20 letih. Ludvik Jožef Stanislav Martin je bilo njegovo ime. Ni bil navaden turist. Tudi samo romar ne. Iz svetnega francoskega babilona je hotel zbežati, da bi se v samostanski tihoti, daleč in visoko od sveta, popolnoma Bogu posvetil. Ko je s to željo in prošnjo stopil pred samostanskega priorja, je bil ta prvi trenutek vzradoščen. Saj je mladeniču idealizem žarel iz krasnega obličja. A ko ga vpraša, če ima za seboj potrebni študij, zlasti latinščino, in mu mladenič odvrne, da ne, je postal žalosten, ker ga je moral odkloniti. Še bolj žalosten je bil pa kandidat, ker se mu samostanska vrata niso odprla. Razočaran se je spustil nazaj v dolino proti domu v Alenco-

nu, Normandija. Nikoli več ni poskusil s tako željo trkati na samostanska vrata.

Par let pozneje se je neka gospodičina iz istega mesta, Marija Celija Guerin, v spremstvu svoje matere vesela bližala samostanu usmiljenih sester v Hotel-Dieu. Ni dala materi miru, dokler je ni sprijaznila z mislijo, da hoče hčerka biti sestra. Vsa srečna, da se bo končno vendar spolnila njena želja, se je ta dan bližala samostanu. Prednica ji je pa kar brez pomisleka odvrnila, da to ni volja božja. Naj torej ostane v svetu. Ker se ji samostanska vrata niso hotela odpreti, se je vdala v voljo božjo in tako-le poprosila Boga: "Ker nisem vredna, da bi postala Tvoja nevesta, se bom pa omožila. Prosim Te, daj mi veliko otrok, ki naj bodo vsi Tebi posvečeni!"

Dne 13. jul. 1858 je bila v cerkvi Naše Ljube Gospe v Alenconu poroka. Ženin je bil nekdanji redovni kandidat Ludvik Jožef Stanislav Martin, nevesta pa bivša redovna aspirantinja Marija Celija Guerin. V 18 letih srečnega zakonskega življenja jima je Bog dal 9 otrok, dva fantka in 7 punčk. Oba fantka in dve punčki so umrli v krstni nedolžnosti. Ostalih pet deklic se je Bogu posvetilo, štiri v karmelu, ena v družbi Marijinega obiskanja. Po prvih štirih punčkah sta od Boga izprosila fantka, ali — kot sta dejala — malega misijonarja, ker sta ga obljubila vzgojiti za oltar in za misijone. Dobil sta ga, a ga čez 5 mesecev zopet zgubila. Izprosila sta drugega v isti namen, pa zopet le za 9 mesecev. V človeških očeh čudna božja diplomacija.

Zadnja je bila Marija Frančiška Terezija. To je poznejša karmeličanka Terezija Deteta Jezusa in sedanja sv. Terezika ali Mala Cvetka, patrona katoliških misijonov. Kdo je ne pozna? Ljubljenska je vsega katoliškega sveta, celo nekatoličanov in pogonov. Na debelo trosi rože raznih milosti in dobrot vsake vrste, ki jih trga na nebeških

livadah. Po njeni "Kratki poti" duhovnega življenja se tisoči dvigajo v bogopodobnost. Kot "mala misijonarka" bogato nadomešča svoja dva bratca, ki sta imela postati misijonarja. In te misijonarke ne bi imeli, ko bi se bila Ludviku Martinu in Celiji Guerinovi odprla samostanska vrata. Taka je božja diplomacija.

### Drugi zgled.

Pred enim stoletjem je pariška gospodičina Ana Bergunion dvakrat stopila v samostan, a ga obakrat zapustila. Če iz lastnega nagiba ali na migljaj višjih, tega zgodovina ne pove. V svojem 33 letu je otvorila nekak šivalni klub za uboga dekleta. Bila je uspešna. Najboljše hiše so se začele priporočati za njene učenke. Kajti v klubu se niso učile samo šivati, ampak tudi lepega in bogoljubnega življenja. Klub je bil nekaka civilna redovna družba.

Vanj so se začele priglašati tudi slepa dekleta. Prošnje teh so voditeljici navdihnile misel, da bi poskusila z novo redovno družbo za slepe. Želja mnogih teh ubogih, da bi postale redovnice, ko bi bilo mogoče, jo je še potrdila v tej nameri. Svojo zamisel je razodela takratnemu pariškemu nadškofu Msg. Silbouru. Našla je razumevanje in pobudo. Toda redovna družba slepih je bila nekaj takoj nenavadnega, da je bilo treba odobrenja sv. očeta. Na priporočilo imenovanega nadkofa je papež ustanovitev take redovne družbe dovolil. A pod pogojem, da bo mešana. Na vsaki dve videči sestri sme biti ena slepa. Z ozirom na poklice bi bilo lahko narobe. Toliko slepih je hotelo vstopiti, da bi prišla ena videča na dve slepi.

Spočetka se je morala nova redovna družba boriti z velikimi gmotnimi težavami. Zakaj vse skupaj niso tolako premogle, da bi si uredile kolikortoliko prostoren in primeren dom. A Bog, ki je hotel tako družbo ime-

ti, ji je pomagal premagati vse težave. In to na svoj diplomatični način. Neki sovrstnik ustanoviteljice, Henrik Juge po imenu, umetnik po poklicu, je šel s svojo mlado ženo in otrokom v Italijo na umetniško potovanje. Tam sta mu žena in otrok umrla. Ves strt in sit sveta se je vrnil v domovino in šel v semenišče, da postane svetni duhovnik.

Med tem je zvedel za to redovno družbo in za težave, s katerimi se bori. Odločil se je, da ji daruje svoje skromno premoženje in tudi svoje moči. Prav takrat je bilo naprodaj skromno posestvo velikega Chateaubrianda v Parizu. S svojimi prihranki in Rev. Juge-jevim premoženjem so ga sestre kupile, preuredile in nekaj prezidale. Tako so prišle do maternega doma. Rev. Juge pa je postal njihov duhovni oče in hišni kaplan. Ustanoviteljica te redovne družbe svetega Pavla, tako se imenuje, je že zdavnaj mrtva. Deset let je kot prednica modro vodila svojo družbo.

Ni pa mrtva njena ustanova. Danes šteje materna hiša sto videčih in 35 slepih sester. V samostanu negujejo in vzgajajo okrog 50 slepih sirot. Poleg teh, ki stanujejo notri, pa prihaja za čez dan še mnogo drugih slepih iz mesta. Sestre jih poučujejo v raznih ročnih delih in v muziki, za katero so taki posebno nadarjeni. A še dalje se razteza njih človekoljubno delo. Dobro urejeno tiskarno vodijo, ki vse druge francoske zavode za slepe zalaga s čtivom, ki je za slepce prirejeno.

### Sklepna misel.

Da, taka je božja diplomacija. Tu eni idealni duši takorekoč pred nosom zapre samostanska vrata, za katerimi je upala najti časno in večno srečo, ter ju pošlje nazaj v široki svet. Pa samo zato, da jih po njej več drugim odpre, ali kaki posebno izvoljeni duši, ki je Cerkvi v ponos in človeštvu v blagoslov. Tam pusti kaki duši, za katero so se

samostanska vrata že zaprla, da se ji zopet odpro. Tisti, s katerimi je živela, jo pomilujejo, morda ji celo vest izprašujejo. Sama sprva morebiti ne ve, kam bi se obrnila. A Bog ve. Njegova diplomacija ji je namenila drugo nalogo. Duhovni oče, duhovna mati ima postati druge redovne družbe, ki bo zasegla novo polje krščanskega dobrotelja.

Taka je božja diplomacija v malem. Enaka je tudi v velikem. Človeški diplomatje predejo svoje skrivnostne niti in mislijo, da imajo usodo človeštva v rokah. Toda oni, dobri in slabi, so v resnici le palčki, ki se zbirajo k svojim tajnim sejam pod streho gozdne gobe. Vse diplomatske niti se stekajo v rokah božjega diplomata, ki se tem palčkom smeje. "Ti pa, o Gospod, jih zasmehuješ" (Ps. 58. 9). A ker so ti samo na sebi častitljivo besedo diplomacija tako diskreditirali, mi navadno ne govorimo o božji diplomaciji, ampak o božji previdnosti, kateri se v vsakem slučaju vdano klanjamo in jo ponižno molimo. Kajti kar Bog stori, vse prav stori.

### Večni pokoj!

Dne 23. julija je umrl v Dodge City, Kansas naš dosmrtni naročnik

### REV. IVAN C. SMOLEJ.

Našim naročnikom je bil dobro znan po svojih spisih, ki jih je skozi dolga leta prispeval za naš list. Enako je bil sotrudnik pri mnogih drugih katoliških listih med nami.

Več bo o njem poročal novi Koledar. Molimo za pokoj njegove duše.  
R. I. P.

## NAŠI KORAKI K VIRU ŽIVLJENJA

Math Tekavec, Cleveland.



JUNIJSKI številki sem naznanil, da se bo vršila seja vseh štirih društev Najsv. Imena, ki spadajo k našim slovenskim župnijam. Zdaj moram tudi poročati o tej seji in njenih uspehih.

Seja se je vršila pri fari Marije Vnebovzete dne 4. julija ob devetih zjutraj. Najprej smo imeli sveto mašo, ki jo je daroval za vse člane teh župnij Rt. Rev. Monsignor Hribar. Po sveti maši je pa ob precejšnji udeležbi članov iz domače fare in zastopnikov iz drugih župnij otvoril sejo predsednik Mr. Jakob Resnik. Ko je pojasnil namen Zveze in današnje seje, je pozval k besedi Rt. Rev. Monsignorja Hribarja. Kot duhovnik z mnogimi skušnjami nam je govornik z mladeniško čilostjo podal smernice, kako naj ravnamo, da bomo postali pravi apostoli katoliške akcije. Odobral je namen naše Zveze in poudaril, da pričakuje od nje mnogo sadov za učvrstitev katoliške zavesti med slovenskimi možmi v Clevelandu.

Da damo večjo pobudo in poseben poudarek svojemu gibanju, smo sklenili, da pristopimo v septembru vsi člani vseh štirih slovenskih župnij skupno k sv. obhajilu, in sicer v cerkvi sv. Vida.

Navzoč je bil tudi Rev. Slapšak od sv. Lovrenca. On nam je ob spominu smrti nadškofa Jegliča ponovil njegovo oporoko, ki naj bo tudi nam sveta. Saj je le nekoliko dni pred njegovo smrtjo izzvenela poslednja njegova javna beseda kot testament možem in fantom, naj se bore za Kristusa.

K dnevu našega skupnega sv. obhajila pa želim dodati nekaj misli.

Kadarkoli listam po knjigi svetega pisma, me vselej gane sporočilo sv. Janeza Evangelista v 6. poglavju. Sporočilo Gospodovo: "Resnično, resnično vam povem, ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi. Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan."

Ko razmišljam te besede, se ne morem izne-

biti vtisa, da še danes niso prišle dovolj do veljave, čeprav je že skoraj četrt stoletja, odkar je papež Pij X. nastavil sekiro na korenine janzenističnega pojmovanja glede sv. obhajila.

Dajmo logično sklepati! Vsi vemo, da se nam telesne moči izčrpajo, da, celo popolnoma izrabijo, ako ne dodajamo vedno in vedno novih hranilnih snovi. Prav isto mora veljati za naše duhovno življenje. In ta naša logika je potrjena z besedami samega božjega Zveličarja, Boga-človeka Kristusa. On nam z jasno in nad vsak dvom vzvišeno besedo zatrjuje, da se moramo hraniti z rajsko hrano, ki je On sam, ali pa bo naše duhovno življenje — brez življenja. Zakaj vendar ne bi storili vsega, kar je v naši moči, da si nadnaravno življenje v sebi utrdimo in pomnožimo? Če smo ga po nesreči uničili, ali ga ne bomo skušali zopet obuditi?

Grozna bo nekoč naša zavest, da smo sicer na svetu živeli telesno življenje, pa smo bili in ostali mrtvi za večnost. In ta zavest, to prebujenje nam gotovo ne bo prihranjeno, ako pretrgamo žico, po kateri se pretaka v našo dušo nebeško sonce božje ljubezni. Ta žica se pretrga vselej, kadar nam greh iz duše prežene milost. V taki duši vlada črna noč, čeprav morda človek gre z nasmehom na ustnicah skozi življenje.

Razmišljajmo te resnice. Poglobimo se v svojo notranjost. Črpajmo iz evangelijske zakladnice neizčrpno modrost veličine Jezusove. Hitimo k njemu, da nam da življenje duše in ga ohranjuje s svojo nebeško Hrano!

---

(Nadaljevanje s strani 5.)

Mr. Grdina je pa slike tudi jemal, ne samo kazal. Kar vse od kraja je lovil v svojo kamrico. Prav lepa hvala, Mr. Grdina. Hvala tudi Mrs. Robert iz Euclida, ki je organizirala žene za romanje k nam. Vseh smo bili prav veseli. Seveda moramo omeniti tudi one iz Pittsburgha in Ambridgea, ki so se glede razdalje, čeprav ne glede števil, še najbolj postavili. Čast jim! Vsem pa še enkrat: Hvala in Bog plačaj!

Zdaj je pred nami nedelja, ki bo privedla k nam romanje od sv. Jurija v So. Chicagi. Ne vemo še, kako se bodo obnesli, upamo pa, da tako kot vsako leto doslej. To rej že naprej tudi njim: Prav lepa hvala!

## NAŠ ČEBELAR IMA BESEDO!

Čebelarjev tajnik.

**V**SAKDO si naj zapomni, kar bo povedal naš slavní čebelar. To je eno, drugo pa — in to je glavno — naj tudi vsak stori, kar bo čebelar sedaj naročil. In sicer zato, ker bo vsak najprej koristil sebi in obenem pomagal nadvse važni in potrebni reči, ako bo natanko spolnil njegovo naročilo. Zdaj pa posluh! Čebelar ima besedo.

Leta 1936 in 1937 so naše čbelice dosegle s svojo marljivostjo, da se je že dvakrat obhajal romarski shod na ameriških Brezjah in to v jeseni za praznik sv. Terezike in sv. Frančiška. Ta dva smetnika imata svoj godovni dan ali praznik drug za drugim. Sveta Terezika ali Mala Cvetka ima svoj god 3. oktobra in sveti Frančišek Serafinski 4. oktobra. To je stalno vsako



P. Čebelar v govorniški pozi.

leto in na isti dan v mesecu, sta torej nepremakljiva praznika. To si zapomnite za vedno. Ker pa ne morete vsi, ki bi radi prišli k nam za ta dva praznika, smo ukrenili tako, da bo vsem mogoče. Oba ta dva praznika sedaj obhajamo, seveda samo za vas, prvo nedeljo v oktobru. V nedeljo lahko pridete k nam in zato je bil shod s službo božjo že lani in predlanskim imenovano nedeljo. To je vsem ugajalo in nepričakovano veliko romarjev je prišlo na ameriške Brezje. Dosegle so pa to edino naše pridne čebelice, ki so nanosile precej sladkega in zdravilnega medu. Med naših čebelic je privabil romarje k nam. To je resnično, saj pravi sveti Frančišek Salezij, da se z eno žlico medu vjame več muh kot s čebrom jesiha. Kot čebelar vem to dobro iz lastnekušnje, pa ne mislim vas primerjati muham, nikakor ne. Ampak s tem je samo v primeri rečeno, koliko privlačnost ima med za vse. Enako za ljudi kot za živali.

Sv. Frančišek Salezij pa primerja medu vsem tako prikupljivo čednost, ki se imenuje ljubeznivost. Jesih pa primerja osornosti, ki vse odbija. Zdaj veste eno dobro lastnost medu, njegovo veliko privlačnost.

Toda za letos se obeta in pričakuje še veliko večji shod za prvo nedeljo v oktobru. Zakaj? Zato, ker so naše čebele to poletje izredno mnogo te zdravilne in tako koristne robe nabrale, ki bo romarje krepčala tu pri Finžgarju na medenem pikniku in potem celo leto doma. Da, letos je medu čuda veliko. Koliko dela in truda so imele naše čebelice, da so ga toliko nanosile! Pridite torej občudovat marljive čebelice in se navžiti njih sadu!

Zapomnite si, kakšen bo spored prvo nedeljo oktobra na ameriških Brezjah. Za romarje bo ob enajsti uri sveta maša. Ta slovesna maša bo darovana za vse sotrudnike pri prireditvi medenega piknika ter za vse, ki so kaj darovali v ta namen. Med to mašo bo tudi pridiga, po maši pa litanije in blagoslov. Popoldne po obedu otvoritev razstave čebelnega pridelka. Kaj bo vse, vam ne bom zdaj razlagal, boste sami videli. Zadosti je povedano z besedo: **POPOLDNE BO MEDENI PIKNIK PRI FIŽGARJU.**

To je eno, kar si naj vsak zapomni. Pa to še ni dosti, da me poslušate. Zdaj pride na vas vrsta, da nekaj storite. Kaj pa? To, da posnemate pridne čebelice. To je glavno, kar sem poudaril že v začetku mojega govora. Saj pra-

vi apostol Jakob: "Bodite pa vršitelji besede in nele poslušalci, ki bi sami sebe varali." Toraj to lepo lastnost "pridnost" čebel posnemajte! Vsaka čebela delavka je res delavka, pridno dela, je neumorna. Tak naj bo vsak mojih dragih poslušalcev. Vsak naj nekaj za ta skupen namen stori in vsi bomo potem veseli.

Radovedni ste že, kajne, in hočete vedeti, kaj naj delate.

To vam prav na kratko povem. Pomagajte onim, ki bodo nabirali za medeni piknik. Teh nabiralcev in nabiralk je že nekaj, ki se bodo pri vas zglasili. Tem pomagajte! Glejte, če bo vsak vsaj kaj malega storil, bo nazadnje lep uspeh, kakor je letos pri naših čebelah. Vsak delavec bo najprej koristil samemu sebi, pa delal bo s tem še za neko nadvse važno in potrebno reč. Katero? Zelo bi nas in tudi vse prijatelje ameriških Brezij razveselilo, ako bodo te dvojne vrste pridnih čebelic mnogo nabrale za bodoči naš samostan, katerega tako zelo potrebujemo in želimo imeti čimprej gori na hribčku. Načrti zanj so že narejeni, samo nekaj je še treba, no saj vsi veste, kaj — in ko to dobimo, se bo takoj zasadila prva lopata za novi samostan s semeniščem.

Zdaj vam je znan namen in pomen medenega piknika. Po zgledu naših pridnih čebelic, bodi vsak pridna čebelica. Amen.

---

## OZGANILA.

1. Brat "večni popotnik" se je pri San Franciscu obrnil proti Lemontu. Daleč je še, pa če bomo malo počakali, ga bomo spet imeli doma. Bog plačaj vsem tam na prostranem Westu, ki ste brata Antonina in ž njim Ave Marijo radi imeli.

2. Ko bo par dni pri nas v Lemontu, se bo obrnil proti Minnesoti, od tam se bo vrnil skozi gornji Michigan in ves Wisconsin nazaj. Priporočamo ga tudi našim severjanom. Imejte ga radi in Ave Mariji svojo ljubezen v DEJANJU pokažite . . .

3. Mnogi dopisi prihajajo prepozno. Ako ni stvar v naših rokah do 12. prejšnjega meseca, ne moremo nikomur obljubiti da bo njegov dopis takoj tiskan. Le v izrednem slučaju je 15. v mesecu še čas. To je pa redko. Torej zapomnite si vsi, da je 12. v mesecu postavljen za tako zvano "dead line".

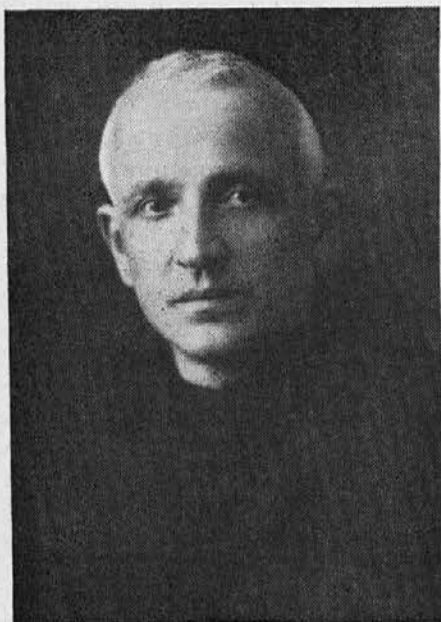
# P. HUGO – ODŠEL

Urednik.

**N**A dan šentštefanskega romanja v Le-mont, dne 14. avgusta, se je od nas iz sploh od Amerike poslovil eden najbolj znanih sodelavcev pri našem listu — P. Hugo Bren.

To je kratka novica, ki jo marsikdo že ve in bi je zavoljo novice same skoraj ne bilo treba prinašati v našem listu.

Toda toliko reči je zvezanih s to novico, da se moramo vsaj s par stavki ob njej pomuditi.



Kdor vzame v besedo to reč, vsak dostavlja svoj komentar, ki je skoraj v vsakem primeru enak. Kolika škoda! Pa zakaj mora iti? Ali res ne more več ostati? Pa kdo bo zamašil za njim vrzel, ki bo nastala? Kako zelo se bo to poznalo zlasti pri listu Ave Maria . . .

Tako in podobno pravijo in — imajo prav... Vendar . . .

Leto dni je tega, ko se je raznesla novica o skorajšnjem — pogrebu p. Hugona. Raznesel je to novico sam in raznesel jo je po — izjavah svojega — ali svojih — zdravnikov. Takrat smo do malega vsi verjeli, da bo vse tisto prišlo, preden se bo leto obrnilo. Takrat ni niti to ka-

zalo, da bi mož mogel iti v domovino umret, za tako bolnega so ga razglašali.

Po letu dni je odšel. Ne v domovino za grobom, pač pa v domovino za morjem. To je vsekako veliko več, nego bi si bil upal lani kdo prerokovati. Potemtakem ta reč le ni tako napačna. Mislim, da celo lahko rečemo: Hvala Bogu!

Pa če je toliko boljši, zakaj pa ne more ali noče tu ostati?

Koliko je prav za prav boljši, bi bilo težko reči. Upajmo, da je in da bo še dolgo — pisal za list Ave Maria. Njegova bolezen je pač take vrste, da se lahko še dolgo vleče, lahko pa tudi sprevrže navzdol bolj ali manj nenadoma. Odkar so se ta dejstva pokazala, je bilo samo po sebi umevno, da mu komisarijat ni več nalagal dela in služb, ki jih je imel do lanskega leta. Recimo: P. Hugo je moral rad ali nerad — v penzijo . . .

Pred meseci sem že nekaj zapisal o tem, kaj je P. Hugonu pomenil njegov penzijo. Pomenil mu je zlasti: Bukve in pisalni stroj. Urednik lista in Koledarja se je smel tega penzija veseliti. Enako bralci in bralke. Toda ko je P. Hugo prišel v Ameriko, ni mislil priti sem v penzijo. Prišel je delat in ves narod je pričal, da je pošteno in vestno delal. Za delo je Amerika all right, za penzijo — no good. Vsaj za takega ne, ki je čez morje prišel sem in ima v penziju čas misliti na tiste reči, ki jih je ob odhodu čez lužo za morjem pustil. Kdo bi se čudil, če začne tak potem peti ono lepo: Nazaj, nazaj v planinski raj!?

In tako je P. Hugo odšel. Škoda, kajpada, toda — če bi bil spomladi umrl, kot je bilo napovedano? Nastala bo vrzel. Seveda. O drugih vrzelih tu ne bom govoril, naj samo rečem eno o vrzeli, ki se v listu Ave Maria obeta . . . Bodimo rajši optimisti. Taka sta naš urednik in njegov list. Ali veste, kaj sta naredila? P. Hugonu sta za spomin kupila in dala na pot NOV TYPEWRITER, pisalni stroj. Za spomin? Bolje rečeno: ZA OPOMIN! In mož je pokimal in rekel, da si bo ta opomin k srcu vzel in PISAL ZA AVE MARIJO, dokler bo količkaj mogel.

Vidite, tako smo rešili to vprašanje pri listu Ave Maria. Morebiti bo še bolj zanimivo brati Hugonove stvari od sedaj naprej, ker se bo v domačem ozračju gotovo pomladil in spet nekoliko

bolj hudomušen postal. Saj zadnje čase je bil že kar malo preveč moder in resen.

Vprašanje rešeno — po človeških sodbah in ugibanjih . . . Naj Gospod Bog izvoli potrditi ta naša ugibanja in da P. Hugonu še toliko časa na svetu, da bo njegov novi typewriter v službi pisanja za Ave Marijo — iz mode prišel.

Poleg te želje in kar zraven spada, je pa naša dolžnost, da se na tem mestu prav iskreno zahvalimo v imenu lista in vseh bralcev in brak za vse, kar je P. Hugo v svojih američanskih letih storil zanje s peresom in besedo. Bog mu obilno povni na tem in nekoč na drugem svetu. Na svidenje — kje in kdaj . . . ?

---

## OBLJUBA DELA DOLG

K. S., Detroit.

---

**K**O smo bili še doma v starem kraju, je imelo silno velik pomen za nas — iti po porciunkulske odpustke. Oče in mati sta se poprej posvetovala, kdo bo smel iti zavoljo dela. Bilo nam je kakor božja pot. Jaz sem hodila z materjo dve in pol ure daleč v Krško, kjer je bila kapucinska cerkev. Iti je bilo treba en dan prej. V cerkvi smo molili in peli vso noč. Kako so ljudje molili predpisane očenaše, da so si nabirali odpustkov zase in svoje rajne. Seveda smo morali tudi kaj drugačnih odpustkov domov prinesiti, namreč kake svete podobice ali cukerčke v papirjih, na katerih je bilo kaj fletnega zapisano.

Pri nas v Detroitu smo tudi obhajali porciunkulo letos 2. avgusta. Šla sem v cerkev sv. Janeza, pa sem med potjo mislila, kako bom najbrž sama ali kvečemu v družbi par dobrih duš. Zelo prijetno sem pa bila iznenadena, ko sem našla v njej veliko število ljudi obojega spola. Toliko bolj sem se zavzela, ker je bil delavnik. Kdo bi si kaj takega mislil, saj se toliko bere in sliši, kako ljudje pri nas v Ameriki zgublajo vero. Toda od časa do časa se vendarle jasno pokaže, koliko je še naših ljudi, ki se niso dali zapeljati nasprotnikom, čeprav jim papirji njihovih lastnih društev prinašajo v hišo raznovrstnega strupa.

Jaz pa mislim, da tisti napredni gospodje se vendar vsaj včasih še spomnijo, kaj so obljubili materi in očetu, in kar je še več, kaj so obljubili Zveličarju samemu, ko so doma prejemale svete zakramente. Prav gotovo jim v samotnih urah prihaja na misel, kaj so prelomili. Prav lahko si mislim, kako se počutijo ti odpadniki. Vest se ne da kar tako uničiti in ubiti.

Na misel mi prihaja, kar sem nekoč brala o nekem mladeniču. Ko je bil v veliki sili, je obljubil dati cerkvi zlat cekin. Kmalu mu je bilo pomagano, ali spolnitev obljube je odlašal leto za letom. Kadar mu je prišlo na misel, kaj je bil obljubil, si je začel naštevati vsakovrstne izgovore. Nazadnje si je začel celo dopovedovati, da tista obljuba sploh ne drži. Nekoč je stal na visoki gori in je opazoval pod seboj globoko brezdno. Nenadoma mu pod nogami zmanjka tal in zleti navzdol. Vendar se je kmalu vjel na slabotno drevesce, ki je poganjalo iz skalnate razpoke. Pregledal je položaj in uvidel, da ga tako drevesce ne bo moglo dolgo držati. Le nekaj trenutkov se mu je obetalo olajšanje. Spoznal je, da na ta način ni nobene upanja na rešitev. Vse življenje je stalo v hipu pred njim, tudi njegova neizpolnjena obljuba. Osramočen se je obrnil zaupno na Marijo in ji obljubil veliko zlato srce. Komaj je v mislih naredil to obljubo, je zaslišal nad seboj glasove: Primi se za to vrv. Bili so lovci, ki so videli padec in prihiteli na pomoč. Tako so fanta rešili, ki je pa od prestanega strahu padel v globoko nezavest. Potem je zbolel in ostal par tednov v postelji.

Ko je okreval, je bila njegova prva pot k zlatarju. Toda med pogovorom je spoznal, da njegovo premoženje ne zadostuje za tako veliko zlato srce kot ga je imel v mislih. Prešinila ga je bojazen, da bo spet ena obljuba ostala neizpolnjena. V skrbeh je šel k duhovniku in vse povedal, kako se je zgodilo. Duhovnik mu je povedal, naj se nikar ne trapi s tem, le gleda naj, da bo njegovo lastno srce vedno zlato, da ga bo lahko vsak hip Mariji in po njej Jezusu daroval. Tega nasveta se je držal in se počutil vse življenje srečnega in zadovoljnega.

Taka sreča čaka tudi nas, če bomo ostali zvesti svojim obljubam napram Bogu in Materi božji.

# TRDI OREHI

P. Bernard.

**T**ALE spis je prestavljen iz angleškega. Zelo zanimiv je in silno poučen. Kar pove, se godi prav v teh naših dneh. Chicaški pomožni škof Sheil je med nami najbolj znan apostol mladine. Njegova "Organizacija Katoliške Mladine" (CYO) je rešila že marsikatero napol zgubljeno dušo. Pričujoči opis kaže, kako opravlja imenovani škof svoje delo med mladino. Preberi in premisli, če ni morda tudi tebi mogoče kaj storiti za mladino, ki je v nevarnosti.

Toni je bil doma v tistem chicaškem okraju, ki je dal mestu in državi že veliko najbolj trdih orehov v podobi ameriških državljanov dvomljive vrednosti. Njegov rojstni kraj imenujejo "smrtni kot" in pred leti so mu dejali "predmestje črne roke".

Tako nepopoljšljivi so bili ljudje v tistem kotu, da so bili drugim Chicažanom za zgled, kakšni ne bi smeli biti. Neko avtobusno podjetje je jemalo potnike tja gor in jim na licu mesta razlagalo, kaj se pravi biti podivjan in zgubljen. Precej dolgo je uspevala ta šola in podjetje je delalo lepe dobičke. Toda nekega dne so stopili vrli dečki "smrtnega okraja" skupaj, napadli avtobus, oropali potnike in jih nagnali s kamenjem in palicami. Tako se je tista potovalna šola lepega vedenja žalostno končala.

Toni je bil eden tistih junakov, ki je pomagal razgnati avtobusno šolo. Seveda je bil sam ena najbolj trdih kosti, kar jih je "smrtni kot" rodil. Vedno je imel s seboj nož in kos svinčene cevi, skrbno zavito v žepni robec. Imel je pa še večje želje. Hrepenel je, da bi mogel imeti revolver in puško. Te želje so ga pa minile, ko mu je neki deček njegovega kalibra s pestjo izbil zadnji mlečni zob. Tedaj si je Toni zaželel, da bi mogel postati spreten rokojca.

Chicaški pomožni škof Sheil je s pomočjo nekaterih modrih mož dosegel, da v Chicagi rokoborba ali boksanje velja za najimenitnejši šport. Vpeljal je vsakoletne tekme v boksanju. Sezidal je veliko vežbališče v glavnem stanu svoje organizacije CYO. Vsak deček lahko pride tja in se uči boksanja.

Toni je zvedel za to priložnost in je šel. Prosil je, naj ga sprejmejo v boksarsko šolo.

Učitelj ga je vprašal, če je katoličan.

"Kakopa", je rekel Toni. Mislil je namreč, da bi ga ne sprejeli, če bi ne bil katoličan.

"Kdaj si pa bil nazadnje pri obhajilu?"

"Pri obhajilu? Saj tega fanta še ne poznam ne."

"Ni si razumel. Hočem reči, kdaj si nazadnje prejel obhajilo?"

"Prejel? Še nikoli nisem nobene reči od nobenega prejel. Nak!"

"No, zdaj vidim, da nimaš nobene vere. Nič za to. Vseeno si dobrodošel. Zavoljo tega ti ni bilo treba lagati."

Učitelj je poslal Tonija k zdravniku. Preiskava se je dobro obnesla in Toni je začel trenirati. Učitelj je ukazal:

"Nič kaditi! Nič piti! V posteljo vsak večer pred deseto uro. Vsako noč se dobro prespi!"

"Saj nisem mlečnozobec," je ugovarjal Tokoga klateža. Kaj me vse drugo briga. Dajte ni. "Rad bi se samo naučil, kako namlatiti kami rokavico in pokažite, kako naj oplazim."

"Kakopa! Najprej te moramo malo utrditi. Domišljaš si, da si cel hrust. Pa si še nežno dete. Ampak napravili bomo iz tebe pravega boksarja, če boš lepo ubogal."

Učitelj dolgo ni mogel prodreti Toniju v dušo. Zdel se mu je zaprt, uporen, z eno besedo: trda kost. Več mesecev ga je učil in mu kazal, kako se mora braniti pred napadalcem in kar je še takega. Končno je bil dovolj izučen in se je smel poskusiti v boksanju z dečkom, ki je bil njegove vrste. Seveda so nadzorniki dobro pazili, da se dvoboj ni sprevrgel v divjaštvo. Vsaka surovost mora biti že naprej izključena.

Počasi je začel biti učitelj ponosen na Tonija. Fant sicér ni bil poseben boksar, bil pa je skozi in skozi zanimiv.

Na učiteljeva vprašanja pa še vedno ni odgovarjal. Ostal je kratkih besed in nezaupen kakor v začetku. Nikakor si učitelj ni mogel pridobiti pridobiti pri fantu toliko zaupanja, da bi bil resnično odkritosrčen. Učitelj se je čudil, zakaj skušnja ga je učila, da mlad fant prav hitro postane zaupljiv. Seveda učitelju ni šlo samo za to, da nauči Tonija boksanja. Hotel mu je vsestransko pomagati in nekaj narediti iz nje. Toda dokler je fant tako zaprt in nezaupen, se bo dalo kaj malo narediti.

Končno je prišel dan, ko se je razodela Tonijeva s krivnost. Imeli so iti v jolietško ječo in



pokazati kaznjencem malo rokoborbe. Toni je bil eden od tistih, ki so bili določeni za Joliet.

Nastop se je pričel in vse je šlo gladko, dokler ni Toni stopil v ris. Tedaj se je dvignil možakar majhne postave v prvi vrsti gledalcev, ki so bili sami kaznjenci, in je vzkliknil:

“To je pa Toni, moj fant. Kaj pa mama, Toni? Kaj pa otroci? Kako se jim godi, vsem po vrsti, Rozi, Mariji, Tinetu, Minotu, Jožetu, Terezi?”

Toni mu je ozdravil z roko in zaklical:

“Hello, papa!”

Tedaj je oplazil nasprotnika, ga podrl na prvi mah in ga odnesel iz risa.

Morali bi slišati kaznjence, kako so Toniju slavo kričali. Tonijev oče je skočil k sinu v ris, preden mu je mogel kdo zabraniti, ter ga objel in poljubil. Tonija ni bilo nič sram. Potrepljal je očeta po hrbtu z orokovičeno roko in se smehljajal.

Ko se je Toni oblačil, je stopil k njemu učitelj in dejal:

“Toni, zakaj mi nisi povdal, da je tvoj oče tu? Da sem to vedel, bi te ne bil poslal v Joliet in te spravil v zadrego.”

“Nič nisem v zadregi,” je dejal Toni. “Nocoj sem nekaj odkril. Nekaj velikega. Sprva nisem rad šel v Joliet. Saj sem vedel, kaj bodo dejali drugi fantalini, ko bodo zvedeli, kako je z mojim starim. Zdaj mi je pa vseeno. Še vesel sem, da sem ga videl. On je tisti, ki je iz mene boksarja naredil. Da, on in pa tisti smrkvavec, ki mi je pognal zobe po grlu. Dolgo sem si želel, da bi se mogel znesti nad njim. Pa še več. Želel sem, da bi se znal boriti kot mož. Veste, boriti se zoper karkoli. Želel sem biti močan, če me razumete, kaj mislim. Vidite, moj oče ni bil nikoli močan. To mi je tako jasno stopilo nocoj pred oči. Ni zločinec ta moj oče. Samo slabič je, oh, tak slabič!”

Učitelj je razumel.

Zdaj bi radi vedeli, kaj je postalo iz tega Tonija.

Škof Sheil ga je nekoč vprašal, kaj si želi za bodočnost. Toni je dejal, da bi rad študiral in napravil nekaj pametnega iz sebe. Škor je bil skoraj tako ponosen nanj kot njegov oče o priliki jolietškega boksanja . . . Preskrbel mu je študentsko stipendijo in ga poslal v šolo. Tako je torej iz tega Tonija postal spoštovan chicaški študent.

Zdaj pa še o nekem drugem trdem orehu,

ki je tudi v oskrbi škofa Sheila. O njem pripoveduje isti pisatelj v angleško pisanem listu. Takole piše:

Škof Sheil mi je dejal:

“Ali ne bi hoteli skočiti z menoj v Lockport tam pri Jolietu. Tam imam fanta, ki me prav skrbi. Pravi, da bo pustil učenje. Če bom mogel spregovoriti z njim nekaj besed, ga utegnem spregovoriti.”

In še to mi je rekel škof, da bi mi itak rad razkazal zavod v Lockportu. Nad milijon dolarjev je stal. Zdaj izdelujejo v njem najmodernejše zrakoplove. Seveda sem bil takoj pripravljen iti z njim. Čez par minut sva že drsela po gladki jolietski cesti proti Lockportu. Med potjo sem zvedel, da je škof odpovedal dve važni avdienci, da je mogel iti onega fanta pogledat. Zamišljeno je ponavljal:

“Ne razumem, zakaj hoče pustiti.”

“Trd oreh tudi ta?” sem vprašujoče pripomnil.

“Trd? O, pa še kako! Toda nekateri največji svetniki katoliške cerkve so bili v svoji dobi trdi orehi, da nič tega. Eno in isto testo lahko naredi iz dečka trd oreh ali pa velikega moža. Od tega je odvisno, kako ga vodiš. Da, Daniel je trd oreh. Zato me skrbi.”

Potem mi je škof povedal Danielovo zgodbo.

Deček je rasel sredi med igralci, pijanci, tatovi in podobno sodrgo. Bil je morda najslabši med njimi. Toda lepega dne se je zagnal v goreče poslopje in privlekel iz njega staro ženo in nežno dete. Postavil je lastno kožo v najhujšo nevarnost. Pošteno se je opekel in je moral v bolnišnico. Tam ga je obiskal škof Sheil. Ko sta se bolj natanko spoznala, ga je vprašal, če ima kake načrte za bodočnost. Daniel je dejal, da bi rad postal mehanik za zrakoplove.

Tedaj mu je začel škof pripovedovati, da imajo v Lockportu zrakoplovno šolo, ki se imenuje “Tehnična šola Najsvetejšega Imena”. Ni bilo dolgo, ko je bil Daniel sprejet v to šolo, zdaj jo pa hoče pustiti.

Škof je bil ravno pri koncu zgodbe, ko sva dospela na cilj. Pred nama je stal ponosni zavod, ki sta ga financirali dve premožni družini v Lockportu in pa chicaška škofijska Zveza Društev Najsvetejšega Imena. Sprejema le siromašne dečke, ki čutijo v sebi nagnjenje za mehanikarje.

Škof je hitro poiskal Daniela, jaz sem pa stopil okoli na ogled zanimivega zavoda. Ravnatelj je bil z menoj.

V prvi delavnici sem našel večje število dečkov, ki so delali okoli motorja. V drugi so ravno dodelavali lepo posrebrjen nov zrakoplov. V šolski sobi je učitelj številnim učencem razlagal temelje zrakoplovstva. V telovadnici so se 'koškali', v ostalih prostorih je bila povsod kaka drugačna živahnost.

Ravnatelj mi je pravil:

"Tudi farmo imamo. Pridelujemo dovolj povrtnine za dom in imamo lastno živino. Dečki sami opravijo nekaj tega dela. Ravno toliko, da se zavedajo svoje odgovornosti in da se še malo bolj pretegnejo."

Tedaj se je vrnil škof Sheil. Obličje mu je bilo en sam smeh in pod pazduho je vodil Daniela.

"Daniel bo ostal, o, Daniel bo ostal."

Ko sva že sedela v avtomobilu, sem vprašal škofa, zakaj je mislil Daniel pustiti šolo.

"O, prav za prav ni res mislil pustiti. Samo domišljeval si je, da so vsi zoper njega. Oni dan je šel za konec tedna v Chicago in se je sestal z nekaterimi nekdanjimi tovariši. Vzeli so ga na

izlet z avtomobilom, ki je pa bil ukraden. Seveda Daniel tega ni vedel. Napadla jih je pa druga potepuška banda, ki je tudi vozila ukraden avtomobil, in pričel se je boj. Daniel je dobil primerne praske in ko se je vrnil v Lockport, so se drugi norčevali iz njega. To ga je spravilo iz ravnotežja."

Nekaj časa sva molčala, potem je škof pripomnil:

"Noben fant ne prenese kar tako, če se norčuješ iz njega. Dečki imajo radi pohvalo in naj jo tudi dobe. Z norčevanjem ne boste dosti dosegli pri njih. Naj bo fant še tako trd oreh, mora čutiti, da smo z ljubeznijo za njim. Mi v Organizaciji Katoliške Mladine imamo vse iz srca radi, dobre, slabe, zanikrne. Vse storimo zanje, kar je v naši moči. Samo žal nam je, da končno moremo zelo malo storiti."

Bila sva že v mestu in avto je počasi vozil. Tedaj je škot spet spregovoril:

"Da, da, iz mladih fantov se nikar ne norčuj. S tem jih ne boš preobrnil. Toda Daniel se je znašel in zna prenesti. To vam je res trd oreh. Ampak zdaj vem, da ne bo pustil šole. Ostal bo in enkrat bo — mož."



(Dalje.)

**D**RUGO jutro sem skočil v gradič, da bi povedal Henrik, kako zelo mu je Anita hvaležna za njegovo velikodušnost. Našel sem ga vsega pobitega in zakopanega v globoko žalost. Slonel je pri mizi in glava je bila globoko povešena. Ječal je kot bi bil na smrt obsojen. Zavzet sem vzkliknil:

"Kaj pa je zdaj, za Boga svetega! Henrik, ali si spet bolan? Kaj se je vendar zgodilo?"

Za spoznanje je dvignil glavo in zastrmel vame. Oči so se kopale v solzah.

"O, Henrik, nebo in zemlja, človek in Bog, vse se je zarotilo zoper mene. Ni miru, ni pokoja, ni sreče zame. Ničesar ne vidim, prav ničesar, razen črnega obupa. Še zadnje moje upanje je šlo po vodi. To je preveč, preveč. Lucijan, punčica mojega očesa, je nevarno obolel. Ali more kak Bog dopustiti vrhu vsega drugega še to? Če bi Bog res bil, bi ne mogel biti tako krut, da mi vzame še ta košček mojega srca..."

"Dragi moj, verjemi mi, da me ta novica globoko pretresa. Kako je pa vendar prišlo? Saj je bil Lucijan še včeraj zdrav ko riba, ko sem

ga videl pri igri. Nikoli se mi ni zdel bolj krepak kot tedaj.”

“Da, Lojze, tudi meni še na misel ni prišlo, da bi mu kaj bilo. Toda prehladil se je in danes zjutraj se ga je lotila pljučnica. In to ni kar tako. Saj veš, koliko krepkih mož in žen je ta bolezen že spravila v grob.”

Šla sva pogledat Lucijana. Zaripljeno lice, razpaljen jezik, težka sapa — vse je kazalo na pljučnico . . .

Teško vidiš kaj bolj žalostnega na svetu ko trpljenje bolnega otroka. Vsa bodočnost je pred njim, vsa nežna mladost mu cvete na licih, pa visi stvarca božja med življenjem in smrtjo...

Več dni je minilo brez vidnega zboljšanja. Henrik je redko odšel iz bolniške sobe. Mali bolnik je začel blesti in prečudno ti je trgalo srce, ko si poslušal njegovo zmešano govorjenje. Zdaj pa zdaj je vprašal, kje je mati in zakaj se še ni povrnila. Z glasnim vzklikanjem ji je obetal:

“Saj ne bom več mazal z umazanimi prsti po tvoji lepi obleki, mama!”

Končno je prišel kritični dan. Vsako upanje za Lucijanovo življenje je zginilo. Henrik se je topil v žalosti. Marija, stara kuharica, je bridko zdihovala. Meni so uhajale misli nazaj v tisto uro, ko sem stal ob smrtni postelji Henrikovega očeta. Kaj vse se je dogodilo od tistega časa! Takrat se je začela Henrikova trnjeva pot — sam Bog ve, če se zdaj ne približuje njen konec? Na misel mi je hodilo, kako je Anita jemala nase Henrikov križ. Ali bo na tako strašen način ostala njena molitev neuslišana? Ne, to je nemogoče!

Ura Lucijanove smrti je prišla. Ko je bil še pri zavesti, sem ga v naglici pripravil na prvo sv. obhajilo. Bilo je obenem Popotnica zanj. Tako je odšel s sveta v spremstvu Onega, ki je dejal: Pustite otroke k meni, zakaj njihovo je nebeško kraljestvo.

Zdaj je bilo mrtvo vse, za kar se je Henrik še zdelo vredno živeti. Ni se mogel ločiti od trupelca malega mrliča. Jokal že nekaj časa ni več. Toda na obličju se mu je poznalo, kaj trpi njegova notranjost.

Tako smo spet imeli pogreb. To pot sem jaz sam opravil obrede. Moj stari župnik ni bil več za rabo, z dneva v dan je postajal bolj otročji. Henrik je želel, da bi ne bil razen njega in mene nihče drug pričujoč pri pogrebu. Štirje

mašni strežniki so torej odnesli rakev do groba, potem so se vrnili v cerkev. Celo grobokopu sem namignil, naj se umakne.

Takrat je bila drobna Lucijanova rakev že doli v grobu, v grobu Henrikovega očeta. Moj prijatelj je stal kakor izgubljen ob grobu in strmел v jamo, ki je imela vsak čas požreti zadnjo njegovo ljubezen na svetu. Jaz sem stal poleg njega, oblečen v koretelj in štolo. V desni sem držal križ, v levi obredno knjigo. Zmolil sem Miserere in začel prelepo antifono: V nebesa naj te popeljejo angeli . . .

Potem sem nadaljeval, nehote s slovesnim glasom:

“Jaz sem vstajenje in življenje. Kdor vame veruje, bo živel, četudi je umrl. In nihče, ki živi in vame veruje, ne bo umrl na veke.”

Henrik se je zgrudil tik ob grobu na kolena. Prvikrat, odkar je bil Lucijan mrtev, so mu spet pridrsele tople solze po licih in padale na rjavo ilovico. Videl sem, da je prišel odločilni trenutek. Ponovil sem besede: Jaz sem vstajenje in življenje ter sem porinil križ v Henrikovo dlan. Ni ga zavrnil. Prav krepko ga je stisnil, prsti so mu trepetali. Še enkrat je pogledal dol v mrzli grob, dvignil oči proti nebu in vzkliknil:

“Dovolj, Gospod, dovolj! Verujem! Verujem, da si ti Sin živega Boga!”

Nazarenc je zmagal! Zmagal po dolgem času, pa vendar. Racionalist Henrik, nevernik Henrik je našel žarek vere po dolgem času. Dospel je na vrh svoje Kalvarije, zadnjo kapljo trpljenja je izpil iz kalvarijskega keliha, ko so mu Lucijana spustili v grob.

Mali deček je bil res angel, ki je bil Henriku poslan, da ga privede nazaj na pravo pot . . .

S kakšno hvaležnostjo sem dvignil misel in srce k Bogu v rajske višave. Potem sva s Henrikom odšla. Naj zasujejo grob, ko naju več ondi ne bo. Čemu čakati? Bog je zmagal in delo je dovršeno.

Tiho in brez besede sva stopala proti gradu. Henrik je še držal križ v stisnjeni dlani. Zdaj pa zdaj ga je poljubil in govoril besede sv. Avguština:

“Prepozno sem te spoznal, prepozno sem te ljubiti začel, Lepota prastara in vendar tako nova vsak dan!”

Ne meni ne Henriku ni bilo pri srcu kakor da se vračava od pogreba drage osebe. Oba sva bila prepolna neizrazne blaženosti. Meni se je

zdelo, da čujem rajsko petje nebeških krilatcev v smislu besed Gospodovih: Večje veselje je med angeli v nebesih zavoljo ene duše, ki se je vrnila, nego zavoljo devetindevetdeset pravičnih, ki pokore ne potrebujejo . . .

Dolgo sva sedela tesno drug ob drugem tisti dan, ki se je bil tako turobno začel, pa tako veličastno končal. Henrik je bil spet sam svoj in zdel se mi je prav tak ko takrat, ko sem ga prvič srečal v semenišču pred tolikimi leti. Razume se, da sledovi vsega prestanega trpljenja niso zginili z njegovega obličja. Toda tisti videz črnega obupa se je umaknil z njega. Nič več ni skušal s slabotnim umom razglablјati verske skrivnosti. Vera sama mu je spet zadostovala.

“Verujem, Gospod, poživi mojo vero!”

Govoril je sam zase in s svojim Bogom, na mojo pričujočnost je skoraj pozabil. Končno se je obrnil do mene in spregovoril:

“Lojze, zdaj razumem, kaj je mislil profesor v semenišču, ki je spet in spet ponavlјal besede svetega Petra: Vera je bistvo reči, ki jih v upanju pričakujemo, razvidnost reči, ki nam jih tu ni videti dano.”

še globlje se je zamislil in doganjal v sebi:

“Kakšen bedak sem bil, da sem skušal brezbrežno morje božje modrosti zajeti v žličico svojega puhlega razuma! Profesor je prav imel, ko je racionaliste z omejeci nagnal. Vera je res nadnaraven daljnogled, ki samo ž njim lahko v božje skrivnosti prodremo. Lojze, zdaj, zopet lahko molim, molim laglje ko kdaj poprej: Verujem v Boga Očeta, vsemogočnega stvarnika nebes in zemlje . . .”

Ginjen sem govoril skoraj šepetaje prijatelju na srce:

“Da, Henrik. Tako je in tako bodi. Nihče pa ni bolj srečen ob tem tvojem drugem rojstvu ko jaz, tvoj dosmrtni prijatelj. Zahvaliva Boga iz dna najinih src, da ti je vrnil vero vase in svoje skrivnosti, zakaj nikdar ne pozabi ene reči: Vera je božji dar!”

“Resnica, Lojze. Toda je še nekdo, ki se mu imam zahvaliti za molitev in stanovitno prijateljstvo. Tebi, prijatelj predragi. Kako naj ti dokažem svojo hvaležnost?”

“Henrik, če imam kaj zasluga pri tej reči, verjemi moji besedi, da sem danes za vse neizmerno poplačan. Ne moreš si misliti, kako sem vesel, da je poleg prijateljstva tudi vera danes združila najini duši.”

“Bogu se bom skušal oddolžiti s tem, da bom od danes naprej le njemu samemu služil. Moja pot se vije pred menoj vsa jasna in svetla.”

Začuden sem mu pogledal v obraz. Ali se je vrnil v leta mladosti in misli postati duhovnik? Toda ali se nič ne zaveda, da mu je Mabel še vedno zakonska žena?

Nisem se v podrobnosti spuščal. Naj Henrik sam vse potrebno v sebi dožene. Poslovil sem se in hitel domov. Vesela zavest mi je dvigala srce: Nisi zastoj v tujini ostal. S posebno prisrčnostjo sem tisti večer opravlјal svoje molitve.

Drugo jutro sem po sv. maši sedel k zajterku in odprl jutranji časopis. Z očmi sem drsal od strani do strani, pa ni bilo nič zanimivega. Končno zapazim napis: Strašna nesreča v Sredozemskem morju. Lotil sem se branja. Dve ladji sta trčili skupaj blizu Malte. Ena je bila velik prekomorski parnik, ki je imela iti skozi sueški prekop v Avstralijo. Druga je bila izletniška ladja iz Palerme. Ni se mislila daleč voziti. Mogočni parnik jo je udaril in potopil. Le nekaj izletnikov so rešili, čeravno so poskusili vse. Lista pogrešanih je dolga in med njimi so sledeča imena . . .”

Preskočil sem po dva in po tri. Toda — za božjo voljo, ali je to mogoče? Pomel sem si oči in še enkrat od blizu pogledal — Lord Friderik Venton in Gospa Venton, rojena Mabel Stanley . . .”

Za Boga svetega! Tak je torej konec teh dveh . . .

Ali naj žalujem za njima? Gotovo, nepripravljena sta stopila pred sodbo, komu bi ne paralo srca? In vendar si nisem mogel pomagati — vzradovalo se mi je srce ob misli, da je svet oproščen Ventonovega strupa in da je Henrik rešen bremena, ki si ga je z Mabel naložil.

Kmalu potem sem se zopet sestal z Henrikom. Vprašal sem ga, če je bral jutranje liste. V odgovor sem zvedel:

“Prijatelj, že davno ne čitam več nobenega časopisa. Gabi se mi tisti neodkritosrčni svet, o katerem pišejo v njih. Odkar sem pa našel Njega, ki je pot, resnica in življenje, me nič posvetnega več ne veseli. On sam je zadosti za moje srce.”

Molče sem mu pomolil časopis in mu označil, kje naj bere. Obstrmel je za hip, pa se je hitro našel.

“Naj jima Bog usmiljenje skaže!”

Nič več ni rekel ko to. Pogled mu je obstal na križu, ki je bil zdaj vedno ob njem. Globoko se je zamislil. Po dolgem premisleku je dejal:

“Lojze, zdaj mi je takoj začeti z delom za Boga. Preveč dragocenih let sem zapravil. Bil sem mrtev in sem našel življenje.”

“Kaj pa snuješ, Henrik, povej?”

“Ali je tebi treba, da kaj takega vprašaš? Kam naj grem, če ne k Njemu, ki ima besede življenja? Kaj naj snujem, razen da mislim za Njim, ki se k meni obrača in naroča: Pojdi, prodaj vse svoje in hodi za mano . . .”

Tedaj sem ga razumel. Prišlo je na moje, saj sem vedno mislil, da Henrik ne more biti polovičar v nobeni reči. Pa mi je še dalje govoril:

“Dragi Lojze, zopet se nama bo ločiti. Žal mi je, da bom moral daleč od tebe, toda božja volja je taka. Morebiti se kdaj srečava še na tem svetu. Ako pa ne, se bova gotovo videla tam, kjer ni več ločitve in slovesa. Zopet sva eno v veri, združena v občestvu svetnikov.”

Bil sem ginjen, da sem mu samo prikimal. Skoraj slovesen mu je bil glas, ko je nadaljeval:

“Nikoli nisem bil polovičar. Tudi zdaj ne mislim biti. Pokoril se bom Kristusu do črke. Prodal bom vse, kar imam, hišo in kar je še takega. Marijo in Anito sem preskrbel. Odpotoval bom v Grenoble h kartuzijanom in v samoti premislil svojo bodočnost. Popolnoma se bom prepustil vodstvu skušenega duhovnega voditelja. Potem pa bo, kar je Bog zame odločil.”

Še nekaj besed sva izmenjala, potem sva šla vsak svojo pot. Težko mi je bilo pri srcu in vendar tako lahko. O, kako drugačna ločitev kot takrat, ko je odpotoval zavoljo samega potovanja.

Kmalu po tistem je Henrik res prodal vse svoje imetje. Stara Marija se je preselila h Cullierovim, Henrik je šel svojo pot . . .

Tedaj mi je ostala samo še Anita. Pa tudi ona je bila preskrbljena, Henriku je šla zahvala za to.

Začel sem misliti nase. Kaj naj sedaj počnem? Ali naj še na Francoskem ostanem? Veliko prijateljev sem imel v Parizu, veliko žalosti sem užil v teh letih, pa tudi mnogo mnogo veselja. Ali naj se vrnem v Anglijo? Koga imam ondi? Nikogar razen enega strica. Vsi drugi mi bodo popolni tujei.

Moj župnik je tudi umrl. Prišel je nov in mi prigovaljal, naj ostanem pri njem za kaplana. Toda ta kraj je zgubil zame zadnjo privlačnost. Vendar sem se odločil, da še ostanem na Francoskem. Obrnil sem se do kardinala nadškofa in ga prosil za novo službo. Nastavil me je za kaplana k cerkvi svete Magdalene. Bila je velika župnija in cela vrsta kaplanov. Stanovanjskih prostorov je pa primanjkovalo. Zato sem bil kaj vesel, ko me je prijatelj Malon povabil, naj se nastanim pri njem. Takoj sem sprejel prijazno ponudbo. Kadar niso pritiskali opravki in naloge dušnega pastirstva, sem marsikatero uro presedel skupaj z Malonom in poslušal njegovo modrovanje, ki se ni gibalo samo na polju medicine, ampak je segalo na vsa možna področja.

(Dalje.)

(Prihodnjič bomo brali, kako je prišla v našo lepo povest sestra Veronika in kako se je začelo tudi vse drugo na boljše obračati.)

---

## ZAHVALE.

Javno se zahvaljujem sv. Francišku Ksaveriju in sv. Antonu Paduanskemu za uslišano prošnjo o priliki nevarne operacije mojega brata.

M. Sivic.

Pošiljam dar v zahvalo Materi božji in Mariji Cvetki za uslišano prošnjo. Obljubila sem javno zahvalo.

Maggie Bukovatz.

Maja meseca sem obljubila, da se bom javno zahvalila Kraljici majnika, če mi izprosi milost, da bo moja roka spet zdrava. Zdaj z veseljem spolnujem svojo oblubo, zakaj kmalu sem bila popolnoma zdrava kakor da me roka ni nikoli bolela.

Mrs. John Zlogar.

---

## NOVE NAROČNIKE SO DOBILI:

Brat Antonin . . . . .	8
Mr. Trunkel, Great Falls . . . . .	2
Mr. John Bartel, San Francisco . . . . .	1

# JUNIORS' CORNER

## THE MAIL BAG

Dear Juniors:

'Every day in every way the Juniors' Corner is getting better and better! Every day in every way, etc., etc.'" Thus your Junior Friend has had to cheer himself as the Deadline approaches and so few of his friends had entries in the ARTICLE CONTEST. The contest has been EXTENDED until the last of August. Therefore, the absolutely FINAL date is AUGUST 31. Make sure and have your entry in before it is too late. I shall not scold you for not writing. It has been so hot that even our dog, Pazi became a night owl. Every night he could be seen prowling around the garden and enjoying the cool evening breezes. While during the day, expending to the utmost his canine sagacity, he sought out the cool spots and caught a few winks before Sol heated even those places and bade him move.

I also realize that but a short time remains before school doors again open and the school bell clangs out its welcome to my little Junior Friends. "Make hay while the sun shines"—Play and enjoy yourselves while the summer vacation lasts. However, with the beginning of school, I do hope to hear from very many of my little friends as also from the Young Ladies and Young Men.

Every mail brings in a few new friends. This month's winner of the Letter Contest, Margie Kerhin of West Allis, Wisconsin is a newcomer to the Juniors' Corner. Welcome Margie and welcome also to Katherine Novak of Virginia, Minnesota. We hope to receive many more letters from you. (Have you "fainted" Margie when you read that your letter was judged best and won a prize?)

Articles and Letters that have come in after the deadline will appear in next month's issue. Very sorry, but the publisher would not delay the September Ave. Maria. So don't be disappointed if you don't see your letter or article. Think hard when you try to solve this month's CONUNDRUM CONTEST.

Your sincere Pal until Niagara Falls—?

**The JUNIOR FRIEND**

Dear Father:

I certainly was surprised to see my name as the winner of the Tree Hunt Contest. I want to thank you, Father, for the beautiful prayer book—The Sunday Missal—that was sent to me as a prize. The contests are very interesting and simple. Besides, I like to read the letters which come from all sections of the United States.

Best regards to all.

Your friend,  
**Emily Habjan (Universal, Pa.)**

Dear Father:

Here are all the things I have found in the Liturgy Hunt Contest. Maybe such things as ears, Dead Sea, etc. are wrong but I put them down anyway.

Enclosed is my sister's letter of thanks for winning

last month's contest. I am an altar boy at St. John the Baptists church, Unity Pa. I am twelve years old, and am in the sixth grade.

**Edward Habjan (Universal, Pa.)**

Dear Junior Friend:

This is my first letter to the Ave. Maria. I read your letter and decided to enter the contest. Even though I don't win the prize, I hope the other Junior Friends will enjoy reading my little story.

Sincerely yours,

**Katherine Novak, (Virginia, Minn.)**

(Katherine's story is very good. It has been held for the Koledar.—The J. F.)

Rev. Father:

I just had to write a few lines for the Juniors' Corner. Vacation is 'most over but I had a nice time. Isn't it queer, how fast time goes when a person is happy? I sure wish vacation was longer—a lot longer!

I live in South Chicago. We go to St. George's Church. I like our pastor Father Bernard very much. Two Sisters' teach us Catechism: Sister Emerica and Sister Annuntiata. They do not stay at our Church because we have no house for them. They live with the other Sisters at Sacred Heart School. Father or Brother Philip go for them in the car and also take them back. We children wish they could always stay near us.

Goodbye,

**Celia Mavretich, (Chicago)**

Dear Father:

We had such a good time in Lemont and in the Ave Maria office that I had to write and thank you. The girls of the Child of Mary Sodality wish they could have more outings to Lemont. The day was too short but we did enjoy ourselves.

And we visited the Sisters at Mt. Assisi also. They have a beautiful grotto—all built by one of the Sisters. When our Church has its annual pilgrimage to Lemont on August the 21st I hope to go too. Then I can again enjoy myself.

Hoping to see you soon, I remain

Sincerely yours,

**Marge Bencsics, (Chicago)**

Dear Junior Friend:

Since my sister wrote to you I had to write also. You know, we are twins. Even Father can't tell us apart. When he meets one of us on the street he says: Hello Marge or Hello Jean but he always gets the wrong one.

My sister and I dress alike. We're both officers of the Sodality. We have so much fun at the meetings. We play Bunco for little prizes. With September all the girls who have made their Communion and are Confirmed and ten years of age will belong to the Sodality—Father said so. Then we will have a large crowd at our meetings and doings.

If you will print this letter I will write some more.

Your friend,

**Jean Bencsics, (Chicago)**

What shall you be? This question is upon the lips of many of our boys and young men who have graduated and are about to choose a vocation in life. This letter is written to help some youth in his choice—to make him realize how wonderful it is to be a religious, a servant of God, for God is a good Master.

Even today many boys don't know what path they will take and perhaps haven't as yet read anything about the beautiful call of Christ. It is quite true that many boys in the seventh and eighth grade have a definite idea of the goal they desire to reach, of the ideal for which they will strive in order to enjoy a successful future. Nevertheless many can be compared to the ships lost at sea because they had no compass. There was no one to say the proper word, give the proper advice at the opportune moment.

There are many states in life from which a person may choose the one most suited to him. Before making any choice we should consult God, beseeching Him to enlighten us. We must pray very much and go frequently to the Sacraments. The Bl. Virgin, often titled the Queen of Vocations will gladly intercede for us before the throne of Almighty God. All that is required is prayer and an earnestness of purpose. Without prayer and the proper intention we are only courting danger—the eternal perdition of our soul.

Needless to say not every one is called to the priesthood, for the requirements are of a very rigorous nature. Nor is the marriage state the ideal vocation for all people. Should we lack the intellectual prowess for the many years of study required for the priesthood and at the same time feel no attraction for the holy state of matrimony, we have yet another choice—the Brotherhood. According to our abilities we work for the greater glory of God, for the most part hidden from the world behind the monastery walls. Peace reigns supreme and one almost feels the benediction of God resting upon each and every one.

Perhaps you will say that you are not worthy of going to Communion but still you must go. Our Lord declared that it is necessary to eat His flesh and drink His Blood in order to have life everlasting. In other words, Holy Communion should be a medicine, a help for our souls, even though they are weighed down by sinful habits. The religious state is also a help, a wonderful way in which we can save our soul with more ease because the dangers are removed—the temptations of the world.

If our Lord bless you with the call to the Religious state, if He knocks at your door, answer quickly lest He withdraw the proffered graces. At your elbow you have a man trained in the ways of God—your confessor. Pray very much—to God, the Bl. Virgin and your patron saint, receive the Sacraments often, read up on the different states in life and consult your Confessor. With this bit of advice I shall close my letter.

Your friend in St. Francis,

Rel. Bro. Vincent, O. F. M.

Father Dennis slowed down as he heard a police call coming over the radio of his car.

"Squad car No. 8! Go to Randyford Beach! A drowning!"

The priest didn't wait to hear the call repeated. He stepped on the gas. It wouldn't take him long to cover the six blocks to the beach.

Parking his car and jumping out, the priest was soon on the edge of the crowd. The people made way for him. In the center of the crowd he saw a life guard working over the victim—a very young fellow about twelve years of age. Around his neck was a scapular medal. The priest said the words of conditional absolution.

Before he was finished the pulmotor squad had arrived. Speedily they set to work. The priest continued praying for the boy. Soon he noticed a change. In a few minutes the young chap revived. He looked surprised on seeing the crowd around him. It seemed that he just couldn't figure out, what had happened.

Policemen surrounded him almost entirely. In the crowd he spotted a Roman collar and a smiling face about it.

"That was a close call, Bud," said Father Dennis. "The officers here have cancelled your ticket to leave. You'll have to wait a bit longer now."

"We'll take him to the hospital, Father, just to make sure that he's okay," said an officer.

The boy didn't like the idea of going to a hospital but the priest kindly persuaded him to go with the officers.

"Tell me your name and address. I'll drop in and tell your folks that you weren't wanted in heaven just yet."

As the squad car headed for the nearest hospital, Father Dennis went to the boy's home. Bill Gilpin's sister answered the door. And Father hurriedly told her the story lest she begin to cry before he finished it. A smile came over her face as he ended: "He was too wet to be an angel."

Bill's dad came into the house. He was almost overcome with the news and could only say: "Thank God!" He later added:

"I'm glad Bill's mother wasn't at home. She would have fainted at the news. I'd better go down to the hospital and see how Bill is getting along."

Father Dennis offered to drive him there since it was on his way home. During the ride Mr. Gilpin told the priest about the family. Bill was an altar boy and a daily communicant. Mary, the eldest daughter was married but she still lived with them. Her husband had a part time job. Mr. Gilpin himself was jobless for months. He was an auto mechanic.

"Say, I'm glad you told me this," exclaimed Father Dennis. "I know about a swell job and I'm sure you can land it."

When Bill saw the priest and his Dad walk into the hospital, he was mighty pleased. And soon after he learned about the wonderful job his father would soon have.

"Now you can't bawl me out Dad, for nearly drowning," said Bill. "If I didn't have this drowning experience, you wouldn't have met Father Dennis and obtained such a good job."

And you can be sure that Bill didn't get the spanking that was coming to him—not even a bawling out.

Ann Jerich, (Chicago, Ill.)

### RUNAWAY ROAD

Remembrance whirled around with a cry of fright which turned to a gasp of astonishment when she saw Patrick behind her. "The saints be praised," he said, with a sigh of relief. "Grandma awoke and found you already gone. She sent me to search the beach for you, she was that worried!"

"We've been out here all night," said Anne importantly.

"Even in the storm," added Jan proudly.

"Say, don't tell me you're the three youngsters I saw helter-skelter down the beach last night!" The three children looked at each other.

"Last night?" said Anne. "When?"

"Grandma left some books under one of the beach shelters and when the storm started brewing, she was for sending me after 'em. I had just started when I saw three children jump up and run like spooks were after them."

"Why, that was us!" cried Remembrance. "We thought you were the ghost of Black John. We ran so far that we got lost. When the storm broke we took shelter in a little old shack."

"Was Grandma worried?" asked Anne, anxiously.

"Faith, and she didn't miss you 'till this morning," said Patrick.

"We found some kind of box," said Jan pointing to the chest. "The waves washed it out of the sand last night."

Patrick struggled with the cover. Finally with a particularly strong tug the catch yielded. The next moment all four were staring at a dazzling collection of gems.

"Treasure!" gasped Jan, in a hushed voice.

"Faith, and you're right!" echoed Patrick. "Let's take it to Grandma, quick."

Some time afterwards, two girls and a boy—wet and excited but very happy dashed into the inn kitchen. Behind them came Patrick carrying the chest. There was a great deal to explain before they could make Grandmother understand how the jewels happened to be found.

"It's Black John's treasure—I know it is!" cried Jan.

Grandmother smiled. "I hardly think so. The treasure of Black John is only a myth. But this was undoubtedly buried by one of the pirate bands which sailed these seas in years gone by. Florida coasts conceal many buried treasures—and you have been lucky enough to find one of them. Of course it is of great value. What shall you do with it?"

They looked at each other blankly.

"Well," began Anne.

"I guess we could sort of divide it four ways, Grandma," said Jan.

"My dears," said Grandmother, putting her arms around the boy and Remembrance. "We have learned to love you both since you came to us. And I have been trying to find some way to adopt you legally. My lawyer tells me that the people with whom you lived have no legal claim upon you. The only reason I have not adopted you before is that I had feared my small income would not be enough for all of us. But now—well, finding this treasure makes you both wealthy. If you are willing to have the money from the jewels put in trust for you, to support you while you are growing up, I shall be glad to adopt you both and make my home your own."

"O Grandmother, please do!" begged Anne.

"Gee," said Jan chokingly.

"It'd be wonderful!" said Remembrance, but her eyes were so full of tears, happy tears that she could not continue what she wanted to say.

And so they finally had a home of their own. Grandmother wisely left the room, motioning Anne to follow her.

"I guess we're pretty lucky, aren't we," said Remembrance trying hard to smile.

In reply Jan gave her shoulder a quick pat of brotherly understanding, and together they stood, making eager plans for the happy future to which their runaway road had led them.

Jane Vouri, of Chicago

### NOTES FOR CHILDREN

St. Paul tells the early Christians to do all things in the Lord, whether it be eating or drinking, or any other act. This can be done through purifying the intention—which means simply, offering the act to God. Older children can and should make the "Morning Offering" of the League of the Sacred Heart. The little ones may be taught the Offering in a simpler form.

"Dear Lord, I offer Thee this day  
All I may think or do or say  
In union Lord, with what was done  
On earth by Jesus Christ, Thy Son."

Or this may be used:

"Take my body, Jesus,  
Eyes and ears and tongue.  
Never let them, Jesus,  
Help to do Thee wrong.  
Take my heart and fill it  
Full of love for Thee.  
All I have, I give Thee.  
Give Thyself to me."

If this is too long—but even very little children like long rhymes—the still simple form, "Dear Jesus, I give you all today. Help me to please you, to do what you want," could be used.

In the parish of Ars, in the time of its holy cure or parish priest, St. John Baptist Vianney, lived a simple peasant, poor in the goods of this world and ignorant of its learning, but rich in piety and virtue. He was remarkable for his ardent devotion to Our Lord in the Most Holy Sacrament. Whether going to his work or return-



ing from it, never did that good man pass the church door without entering it to adore his Lord. He would leave his tools, his spade, hoe and pickax, at the door, and remain for hours together sitting or kneeling before the tabernacle. The holy cure, who watched him with great delight, could never perceive the slightest movement of the lips. Being surprised at this, he said to him one day: "My good father, what do you say to Our Lord in those long visits you pay Him every day?" "I say nothing to Him," was the reply; "I look at Him and He looks at me."

A beautiful answer. He said nothing, he opened no book, he could not read, but he had eyes—eyes of the body and eyes of the soul. "I looked at Him." He fastened upon Him his whole mind, his whole heart, his memory, his understanding, all his senses, all his affections. Then Our Lord looked at him in return, for there

were streams of Divine love and of Divine grace flowing into the heart of the poor man.

When St. Bernard and his three brothers were about to quit the world in order to serve God in the monastery, they first went to the Castle of Fontaines to bid goodbye to the old father and to ask his blessing. As they came out of the gates of the castle, they saw their little brother playing with the other children of his age. "Goodbye Nivard!" said Guy, the eldest of the brothers; "you will now be your father's heir and one day master of all you see around. We leave to you all our possessions."

"What!" said the child, with a wisdom beyond his years; "you take heaven for yourselves and leave me earth." Surely this division is not equal, and I shall very soon follow you." And so indeed he did when he grew older, for he also quit the world, and entering the Abbey of Citeaux, put himself under the direction of his great brother, St. Bernard.

## CONTEST PAGE

**Winner of this month's LETTER CONTEST: Margaret Kerhin, West Allis, Wisc.**

Dear Junior Friend:

This is my first letter to the Ave Maria. I enjoy the JUNIOR'S CORNER immensely.

I will be fourteen years old August 3, 1938. I went to St. Aloysius' School. I graduated from the school on June 17, 1938. My eighth grade Sister's name was Sister Mary Gottharda. The Sisters of Notre Dame teach at our school. They are all very wonderful and I shall miss them very much.

In 1937 my mother, dad and some friends visited your Convent (Mt. Assisi) in Lemont. We all thought it a beautiful place, especially the altar and grotto built of stone by the Sisters. We will try to come again this year.

I can read and understand a little Slovenian but I can't speak it. Here are a few jokes I hope you will enjoy: Teacher: "Johnny, would you like to go to heaven?"

Johnny: "Yes, but mother told me to come right home after school."

"What did you do when the judges awarded you first prize for being the healthiest girl in the United States?"

"I fainted."

Your new friend,  
Margaret Kerhin

### CONTEST . . . CONTEST . . . CONTEST

1. What has no head, no feet, no wings, but flies all around?
2. Would you rather an elephant killed you or a gorilla?

3. When is a ship spoken of as not being on water?
4. What animal took the most luggage into the ark, and which took the least?
5. What is the best way to make a coat last?
6. What is it that belongs to you entirely, and yet is used more by your friends than by yourself?
7. What flower ought to be in a circus?
8. Why can't a fisherman be generous?
9. Where did Noah strike the first nail in the ark?
10. What is the difference between a millionaire and a prizefighter?
11. Why is a boot so much like a shoe?
12. What is it that runs, yet never moves?

### CONTEST RULES

SEPTEMBER'S Contest is very simple. It is composed of CONUNDRUMS. There is only one answer to each question. Let us take an example: What falls but never gets hurt? SNOW. However, even if the answer isn't exactly correct but gives the meaning, the writer will be credited with a point. The last date for CONTEST entries is September the 10th. Correct answers will be given in next month's issue. A PRIZE WILL BE GIVEN TO THE WINNER.



# APOSTOL GOBAVCEV

življenje Fathra Damijana.

Priredil P. Bernard.

(Konec.)

**T**AKO je torej umrl veliki apostol gobavcev. Zopet se je dogodilo, da je sklenil življenjsko pot eden, ki ni živel zase, ampak za druge, za tisoče in tisoče drugih. Nehote se človek vpraša: Zakaj morajo taki ljudje umreti, pa še primeroma mladi?

P. Damijan ni stavljaj takih vprašanj. Z zaupanjem je gledal v bodočnost, v bodočnost na drugem in tudi na tem svetu. Za drugi svet je bil pripravljen kot malokdo pred njim, za ta svet je dejal, da so njegovi gobavci sedaj preskrbljeni in ne bodo nikoli več sami sebi prepuščeni. Zato ni treba, da bi on še živel.

Mrtvaški zvon se je oglasil in nesel žalostno novico preko vsega otoka. Oblaki žalovanja so legli na vso gobavsko kolonijo. Utegnejo priti novi apostoli gobavcev na otok, ali Damijana ne bo mogel nihče nadomestiti v srcih teh vdanih ljudi.

Mrtvega apostola so oblekli v duhovniška oblačila. Položili so ga v cerkev na pare. Obličje se mu je tako spremenilo, da bi nihče ne našel na njem znakov gobave bolezni, kdor ni od poprej vedel, kako je bilo z njim. Tudi rane na rokah so se posušile. Vso noč so gobavci čuli ob mrtvaškem odru.

Takoj naslednje jutro je bil pogreb. Oče Vendelin je vodil obrede. Pel je slovesno sveto mašo z Libero, potem se je začel sprevod na pokopališče. Pred rakvijo so korakale ženske in dekleta, med njimi sestre učiteljice. Za rakvijo moški vseh vrst, izmed njih je bilo izbranih tudi osem nosačev.

Pomenljiv sprevod! Strašen pogled na te ljudi! Toda če bi bil Damijan mogel sam izbrati svoje pogrebce, bi si gotovo ne bil želel nič drugega ko to, kar je dobil. Za žalostno slovo se je še enkrat zbrala ob Damijanu vsa strašna bridkost teh otočanov, tista bridkost, ki je bila Damijanu v življenju toliko let noč in dan pred očmi. Razen sester ni bilo nikogar, ki bi ne bil tako ali drugače od gob prizadet. Vmes je bilo mnogo oslepelih, ki so jih morali bolj zdravi

voditi za roke, nekateri so se globoko sklonjeni opirali na palice, zopet drugi so bili tako slabi, da so se morali opirati na rame močnejših. Bil je res sprevod, pred katerim se je moral zgroziti vsak zemeljski čut, toda toliko bolj vseč je bil brez dvoma nebesom . . .

Grob so mu izkopali prav ob cerkvi pod tistim drevesom, ki je bilo prvo Damijanovo zatočišče, ko je bil prišel na otok. Z nemo žalostjo so pogrebci stali ob odprtem grobu, dokler ga ni zasula zemlja in cementna plošča na vrhu. Nato so se razšli in Damijanova zemeljska pot je bila končana. Nekaj dni pozneje je še škof v svoji katedrali na otoku Honolulu opravil pogrebne obrede za umrlega. Sam je tudi pridigal in naštel zasluge ter neizmerno veliko požrtvovalnost velikega apostola gobavcev. Poudaril je, da je Damijanovo življenje vsemu svetu odprlo oči in dalo človeštvu velik nauk, kaj naj pomeni beseda o žrtvah.

P. Damijanovo truplo je ležalo v svojem grobu na otoku Molokai, svet se pa ni nehal zanimati zanj. Silno dosti so pisali o njem, ustanavljali so organizacije za postavljenje primer- nih spomenikov in tako dalje. Vse prav. Najvišja čast pa še čaka apostola gobavcev, upamo, da ne dolgo. Njegovo truplo so prepeljali domov v Belgijo, v Rimu so začeli proces za njegovo beatifikacijo. Nihče ne dvomi, da je bil svetnik. Zato imamo veliko upanje, da bo Rim kmalu dovolil, da bo prištet med blažene in nekoliko pozneje med svetnike. Naj bo vse v večjo čast božjo in v rešenje neumrjočih duš.

**P**RAVICO za vse, namreč enako pravico za vse šole hočejo in odločno na to delajo katoličani v njujorški državi. Njih naporu merijo na to, da vlada odpravi sedanjo prepoved, ki ne dovoljuje verskim šolam istih pravic in uslug, katere uživajo javne šole. Postavodajalna oblast naj ukrene, da bodo vsi otroci in vsi starši v državi New York deležni istih pravic. To je edino pravično, zakaj bi namreč katoliški starši morali dajati denar za javne šole, pa ne dobe ničesar za svoje otroke. Če hočejo katoličani v Ameriki imeti svoje župnijske šole, morajo sami zanje prispevati in jih tudi sami vzdrževati brez vsake vladne pomoči. To je velika krivica za katoličane. Naj bi zgledu njujorške države čimpreje sledile še ostale države v naši Uniji. Enaka pravica za vse!

# MLADA SLOVENIJA V KANADI

## ZAHVALA ZA KNJIGE.

Iz uredništva.

Iz Kanade nam poročajo, da so dobili za svoje nove knjižnice novo lepo zalogo knjig od konzulata v Montrealu. Mi smo vedeli, da se stvar pripravlja. Zdaj tudi vemo, da se je izvršila. To nas iskreno veseli.

Na pobudo Rafaelove Družbe v Ljubljani je knjige daroval jugoslovanski konzul v Montrealu, gospod Naumovič. Naj mu bo na tem mestu izrečena prav pristrčna zahvala za velikodušni dar v našem imenu, ki smo dali idejo za ustanavljanje kanadskih knjižnic, pa prav tako v imenu Slovencev v Kanadi, ki so iskreno veseli te pozornosti. O tem nam pričajo njihova poročila, s katerimi nam naznanjajo veselo vest. Še enkrat iskrena hvala in Bog plačaj!

## DOPISI IZ KANADE

St. George, Ontario.

**Z**ELO nas veseli, da se je pojavilo tako zanimanje za naše knjižnice. V domovini se zelo trudijo, da bi storili kar največ mogoče za svoje brate in sestre v tujini. Ohraniti nas želijo v tesnem stiku z domovino, posebno pa gre njihovo delo za tem, da ohranijo našo govorico mladini, ki sama od sebe ne pozna domovine. To je res lepo in velikega pomena. Naj vidi naša mladina, kako gre domovini za to, da ostanemo vedno zvesti sinovi in hčere matere Slovenije.

V julijski številki tega lista smo brali, kako spoštovane gospodične v Ljubljani pomagajo Rafaelovi Družbi zbirati knjige za kanadske knjižnice. O, kako lepa in priznanja vredna je ta sesterska ljubezen do nas! Odkrito povem, da nas do solzi gane, ko dobivamo taka sporočila in spoznamo, kako nas domovina še vedno ljubi. To toploto domovine čuti samo tisti, ki je sam občutil bridkosti tujine. Zato vam kličemo, dragi bratje in sestre: Bog naj vam stotero poplača, kar storite za nas. Mi pa obetamo, da ostanemo zvesti svoji domovini Sloveniji.

Slovenci smo, otroci ene skupne matere. Vse od Soče do Mure nam sije slovensko sonce, ki nikjer drugje tako lepo ne sveti. Ohranimo si to globoko zavest in jo vcepljajmo tudi v srca naše mladine. Slovenci smo in Slovenci hočemo ostati.

Iz tega se pa lahko učimo, kako je naša dolžnost v tujini, da spoštujemo drug drugega. Ves slovenski narod naj bi bil kot ena sama zgljedna družina. Mislim, da je vsak prebral v Amerikanskem Slovcu sporočilo Rafaelove Družbe, v katerem nas navdušuje k slogi in prijateljstvu. To so bile besede, ki so prišle od srca in tudi segle k srcu.

Vsakemu izmed nas rade hite misli tja čez široko morje v milo domovino. To so naše skupne misli, naše skupne težnje. V teh mislih smo vsi eno. In kako bi moglo biti drugače? Saj smo vsi užili toliko veselja na miljeni zemlji slovenske domovine. Saj smo rastle ob njenem koščku kruha, ki res ni bil kaj obilen, pa je bil zato toliko bolj blagoslovljen.

Kaj pa tujina, ki jo imenujemo novo domovino? Ali nam more nadomestiti tisto, kar smo pustili za morjem? Ne, tega ne more. Spoštujemo jo in smo ji hvaležni za njeno dobro voljo. Obetala nam je obilnosti in dosti belega kruha. Morebiti je temu ali onemu izpolnila svoje obljube. Ali če je njen kruh bel in kos obilen, je pa grenak in brez pravega blagoslova. Veliko je med nami takih, ki morajo beli kruh drago, o, vse predrago plačati. Ta tuja zemlja jih izkorišča in jim za vsak grižljaj belega kruha izpije kapljo srčne krvi.

Nekaterim je res dala dobrih zaslužkov, pa takih je primeroma malo. Toda tudi med njimi ni veliko takih, ki bi sredi svoje obilnosti pozabili na rojstno zemljo. Samo taki so jo pozabili, ki so zašli na kriva pota in se sramujejo vere svoje domovine. Koliko bridkosti taki povzročajo svoji telesni materi in materi domovini, ko vidita, da so se sinovi in hčere zgubili med valove brezbožnosti in ohlapnega življenja. Kako jih vabita nazaj na pravo pot in jim kličeta: Vrni se, sinko, vrni se, hčerka draga, odprta zopet v

hvaležnosti svoje srce veri, ki sta jo srkala vase v naročju blagih mater!

Zdaj pa nekoliko o mojih lastnih skušnjah na zemlji te nove domovine, naše "neveste".

Z možem sva dospela leta 1929 na farmo v Letbridge, Alberta. Bilo je dne 8. aprila. Zima je še vladala in mraza dosti. Snežilo je kakor za stavo. Gospodar nam pokaže stanovanje v žitnici. Takoj sva s tesnim srcem videla, kakšno stanovanje bova imela. Dosti je, če rečem, da sneg samo tam ni prihajal noter, kjer ravno ni hotel. Bila sva gladna in izmučena. Kaj bova začela? Gospodar naju je vprašal, če imava kako željo. Seveda ga nisva razumela po besedi, pa vendar sva vedela, kaj vpraša. Pokazala sem mu, naj mi prinese kako posodo za kuhanje. Odhitel je in prinesel. Toda kakšno? Pobral jo je nekje med odpadki na dvorišču. Lahko si mislite, dragi bralci, kako se počuti človek ob takem doživljanju. Pa to je bil še le začetek. Pozneje se nam je še pogosto kaj podobnega pripetilo. In to je šlo naprej skozi vsa prva tri leta. Vedno je bilo dosti težav in pomanjkanja.

Toda nismo obupali. Moje misli so bile ves tisti čas v stari domovini pri ljubi mamici. Tolažila sem se tudi s petjem domačih pesmi, zlasti cerkvenih, med katerimi so mi tako drage Marijine. Toda prav tako rada jih še danes pojem, čeravno smo polagoma prerili preko prvotnih težav.

Naj odmevajo lepe Marijine pesmi med nami dan za dnem. Naj jih prepeva tudi naša mladina z nami. Pod Marijinim plaščem bomo na varnem in bomo ostali zvesti svoji domovini Sloveniji ter vsem njenim vzvišenim idealom.

Toronto, Ont.

Sporočam, da sem dobila na svoj naslov za našo knjižnico v Torontu velik zavoj novih knjig. Prišle so iz Montreala od jugoslovanskega konzulata. Plačati ni bilo treba nič. Še prav na dom so jih mi pripeljali. Tako lepe in nove knjige so, da jih še jaz nisem vseh poprej poznala. Prišlo jih je 53. Sami lepi romani in povesti. Mislim, da bo sedaj naša knjižnica dobro delala, ker ima res že kar bogato zalogo. Knjige imam vse v lepem redu in dobro zavite v papir. Prav iskreno se zahvaljujem vsem, ki nam kažete toliko pozornosti v tem oziru. Tukajšnjim rojakom pa še enkrat sporočam, da so vsi dobrodošli

v "moji" knjižnici, da si odnesejo lepega branja na dom. Naj se oglase pri nas na 35 St. Patrick Street blizu cerkve svetega Patricka. Le pridite pogledat, kako lepo zalogo imam. Vsi vabljeni.

Regina Hajdinjak.

## KJE JE RAJ NA ZEMLJI

Jože Staresinič, Canada.

**O**TEM vam jaz ne vem povedati, povedali vam pa bodo naši komunisti in njihovi voditelji, ki zadnje čase tako pridno okoli hodijo in agitirajo za svoje liste. Nešteto-krat so že povedali v svojih listih, da je pravi pravcati raj tam v komunistični Rusiji. Torej bi morali vsi vedeti, kje je raj na zemlji. Čudno pa je, da oni sami nočejo iti v tisti raj, Rajši se trapijo po raznih rudnikih in tovarnah, namesto da bi pobrali šila in kopita ter odšli v obljubljeni deželni Rusijo. Tam je baje res vse tako gladko in svetlo urejeno, da se človeku kar slina cede, ko na tisto misli.

In vendar ne slišim, da bi se odločili in pustili te prekljaste dežele, Ameriko in Kanado, pa odšli v rajsko domovino na daljnem vzhodu. Pravijo, koliko je komunizem že dobrega naredil za moderno civilizacijo. Hm, hm, res jih je že mnogo k zidu postavil in pobil kakor pse. Lepa moderna civilizacija, kajne? To je res nekaj, česar pri nas v Kanadi in Ameriki še nimamo.

Najbolj pa peče te komunistične tiče katoliška cerkev in vse, kar je z njo v zvezi. Joj, joj, kako jim je vse to na poti! Tožijo, da katoliška cerkev ni mogla v tisoč letih narediti tega, kar je komunizem na Ruskem napravil čez noč. Zraven pa opletajo, da je celo Ave Maria zlato tele kapitalizma. O, da bi le tega lista ne bilo, pa bi bili že vsi skupaj precej bliže tistemu rajju na zemlji, ki ga v Rusiji imajo.

Tako in podobno govorijo in nam pravijo, ko nas skušajo nagovoriti, da si naročimo komunistične liste. Če greste na komunistični piknik in zapravite cvancigar, je to pri njih visoko obračtano in postanete junak, ker znate žrtvovati za dobre svrhe. Ako pa greste v cerkev in darujete deset centov, ste pa tak nazadnjak, da je groza. Saj očitno podpirate kapitalizem. Takoj mora zopet Rusija na pomoč in vam biti postavljena za zgled pred oči vašega "nazadnjaškega" duha.

Resnično človek ne ve, kaj bi rekel. Ti ljudje so bili še nedavno doma v starem kraju. Od tam so imeli v Rusijo mnogo bliže ko sem čez lužo. Pa niso šli tja, ampak so prišli sem v Ameriko ali Kanado, koder nas že leta in leta kriza tepe. . . Ali ni to čudno, da so še vedno med nami ti junaki, ki dobro vedo, da je v Rusiji raj . . . ? . . .

V mesecu juliju sta bila kar dva agitatorja tu med nami zavoljo naročanja komunističnih listov. Eden je bil iz Pittsburgha, drugi pa iz Kirkland Lake, Ont. Ni mi znano, kako se jima je obnesel obisk. To pa rečem, rojaki, čuvajte se takih ljudi, ki pridejo med vas s priliznjenimi besedami, potem pa gredo pisat v svoj list, da je Ave Maria zlato tele kapitalizma. Le vprašajte jih, zakaj ne gredo v Rusijo, katero v svojih glasilih tako visoko povzdigujejo in proslavljajo. Boste vsaj slišali, kaj vam bodo odgovorili.

Jaz vam pa še enkrat rečem: Proč od hiše s takimi listi, ki so zoper Boga in vero vanj. To je najboljši odgovor vsem agitatorjem te vrste, ki se skušajo vkrasti med nas. Rojaki, sprejmite ta moj nasvet in prepričani bodite, da vam nikdar ne bo žal.

## DAROVI

ZA LIST IN MARIJO POMAGAJ — Po \$1: U. Babisch, M. Useničnik, Frank Ulcar, M. Bukowatz, F. Hrela. — Po \$2: M. Sivic, Rev. Turk. — Po 50c: F. Kocjancic, A. Urbas, M. Pristovec. — Po \$3: Mrs. Polajnar. — Po \$5: J. Lovsin, Rev. Trunk. — Po \$1.50: J. Stariha.

ZA LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ — Po \$1: Mary Zore, M. Korn, M. Gorup, Mrs. Gorencic. — Po 50c: J. Sustersich, Mrs. Mazek, Mrs. Matelic, Mrs. Hren, R. Koppou, I. Rezek, Mrs. Zabukovec, J. Roncevich. — Po 25c: S. Podgornik. — Po 10c: P. Prah.

APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA — Po \$1: A. Urbas. — Po 50c: A. Novak. — Po \$10: P. Jez, E. Jez, J. Zeleznikar, J. K., M. K., R. Rezek Češin.

ZA ŠTUDENTE — Po 51: A. Urbas.

SVETE MAŠE — Po 1: Mrs. J. Zlogar, M. Kapoh, J. Du-boitz, J. Sustersich, M. Bluth, M. Gerber, M. Strell, za J. Kambic darovali sorodniki, M. Intihar, Mrs. Sraj, Mrs. Usnick, H. Moren, M. Zelko, T. Tratnik, M. Trontel, M. Sivic, M. Zerovnik, J. Zupancic, Mrs. Gorencic, Mr. J. Stariha Mrs. M. Govednik, M. Centa, I. Rezek, M. Hegler, M. Yenka. — Po 2: R. Glazar, Mrs. Berek, A. Judnic, Neimen. — Po 4: F. Starman. — Po 5: Mrs. W. Kamineski, M. Skerl, Neimen. — Po 6: Mrs. Drusler. — Po 7: Mrs. Hren. — Po 10: J. Golobic.

## IZ ŽIVLJENJA SIBIRSKEGA MISIJONARJA

P. Hugo.

**P**RI sami besedi "Sibirija" človeka mraz strese. Saj če hočemo izraziti višek mraza, pravimo, da je tako mraz kot v Sibiriji. Še bolj pa mora vsakega mraz tresti, če bere kalvarijske zgodbe kaznjencev, ki so se tam vršile in se še vrše. Sibirija je namreč največja kazenska kolonija, kar jih svet pozna. Saj meri nad 12 milijonov kvadratnih kilometrov ali domala 5 milijonov kvadratnih milj. Je tedaj nad 1 milijon 200 tisoč kvadratnih milj večja kot Združene države. A ima le kakih 12 milijonov prebivalcev, izvečine kaznjencev ali potomcev kaznjencev. Solz, ki so jih ti pretočili v dolgih stoletjih, kar služi temu namenu, bi bilo za celo reko.

Posebno veliko solz so pretočili v Sibiriji Poljaki. Ko so se l. 1863 dvignili proti carski nadvladi in zapuščeni od svojih zapadnih sosedov podlegli, so morali v masah romati v sibirsko pregnanstvo, "da si umirijo vročo revolucionarno kri". Samo tisto leto po ponesrečeni vstaji jih je 93.000 zadela ta grenka usoda. Naslednja leta, tja do 1870, pa vsako leto preko 70.000. V začetku tega stoletja je bilo v Sibiriji nad 300.000 Poljakov, med temi nad 30.000 žensk. Tudi duhovščina je bila številno zastopana. To je bila za globoko verne katoliške pregnance še edina tolažba, če so imeli katoliškega duhovnika v svoji sredi. A mnogi niso imeli niti te tolažbe. Preveč so jih razpršili po razsežnem ozemlju.

Mnogi radi tega cela leta niso videli duhovnika svoje vere. Ni čuda. Kajti misijonska polja, ki so jih morali posamezni oskrbovati, so obsegala do 100 in preko 100 kvadratnih kilometrov, ki jih ni bilo moč drugače premeriti in prekrizati ko s konjem ali peš. Da so misijonarji na teh svojih pohodih za dušami preko pustinj, gozdov in močvirij marsikaj doživeli, si lahko mislimo. Opisi teh doživljajev, kolikor jih je misijonska zgodovina ohranila, niso le zanimivi in polni romantike, ampak tudi jako poučni. V njih srečavamo pastirje duš, ki so bili vedno pripravljeni tvegati svoje življenje za duhovni blagor ovčic. Srečavamo pa tudi duše, ki so se šele v pregnanstvu naučile ceniti milost in blagoslov vere.

V naslednjem hočem povzeti le par takih dogodkov iz življenja enega največjih sibirskih misijonarjev, Rev. Valerijana Gromackija. Kot mlad duhovnik tedanje ruske Poljske se je vladi zameril, kar je bilo zelo lahko, in je moral l. 1861 v sibirsko pregnanstvo. Krvavečega srca se je poslovil od dvojne matere, telesne in narodne, in nastopil pot v deželo solza. Osem let je bival v zahodnosibirskem Omsku in oskrboval tamkajšnje raztresene katoličane. Nato je bil premeščen v Tomsk, tudi v zahodni Sibiriji, kjer je postal katoliški župnik in pozneje prošt. Njegova župnija je obsegala 97 tisoč kvadratnih kilometrov. Je bila tedaj znatno večja kot poveljna Avstrija ali Mažarska. Da je bil Rev. Gromacki v resnici misijonar, kot oni po poganskih deželah, pričajo njegova poročila materi in drugim znancem v domovino.

Leta 1871 je od bregov reke Kame pisal materi: "Hvala Bogu! Prav zdrav sem in zmožen dela v vinogradu Gospodovem za te uboge ljudi. Zares ganljivo je bilo veselje, ki jim je sijalo z obrazov, ko so prvič zopet videli katoliškega duhovnika in bili tako srečni, da so se mogli spovedati in udeležiti sv. maše. Cela leta so bili brez te tolažbe. Kako pobožno lahko moliš, če mesto orgelj in petja polglasno ihtenje ginjenja spremlja sv. daritev. Včasih verni tudi pojo. Njih glasovi zvene tako izrazito, občuteno in pretresljivo, da mene samega solze zalivajo. Kako mi njih trpka usoda stiska srce. Leta niso imeli prilike, da bi se pokrepčali z angelsko hrano, in bili so oropani vse druge duhovne tolažbe. Krstil sem veliko otrok, nekatere po 4 do 5 let stare. Blagoslovil sem mnogo zakonskih zvez . . ."

Naslednje leto ji je zopet pisal: "Pravkar sem se vrnil z dolgega misijonskega potovanja. Hitel sem, da bi bil pred nastopom južnega vremena doma. Letos je to zelo pozno nastopilo. Dne 25. marca smo imeli še 30 stopinj mraza, 4. apr. pa 25. Snega je bilo toliko, da so se konji do ušes vdiral vanj. Ko sem s sanmi brzel preko gozdov in pustinj, so me obdajale cele snežne gore. Na teh samotnih potih, katerih smrtno tišino so trgali le zvončki konjske opreme, sem molil in mislil nate. Pod božjim varstvom sem srečno dospel domov. Večna mu slava in čast! Pol leta je trajalo to moje potovanje. Prevozil sem nad 1000 kilometrov. Krstil sem 100 otrok, blagoslovil 20 zakonskih zvez in spovedal več

tisoč vernih . . . V začetku nisem čutil nikake utrujenosti, proti koncu sem bil pa že tako izčrpan, da sem le z največjim naporom dovršil začetno delo."

"Nekega dne sem se odpravil v odročen kraj, kjer so samevali dve katoliški družini in nekaj samcev. Najbolj naravnostno pot sem ubral, da bi bil pred nočjo v dotični vasi, Vije-sola imenovani. Zunaj nje naletim na moža, ki je peljal voz slame. Ko pribrziem s svojimi sanmi iz gozda in me zapazi, je bil to zanj dogodek. Radoveden, kdo prihaja v to samoto, pristopi h kočijažu in ga vpraša, kdo in kam. Katoliški duhovnik, namenjen v vašo vas, mu odgovori kočijaž. V prvem hipu mu je kar sapo zaprlo. Ni verjel, da bi bilo kaj takega mogoče. Približa se meni v saneh in vprašujoče pozdravi v samogijskem narečju: Hvaljen Jezus! Ko mu v istem narečju odgovorim: Vekomaj, Amen! je bilo to zanj kot strela iz jasnine. Kučmo, ki jo je držal v roki, in rokavice so mu padle na tla. Nato je zadržano občutje veselja kar bruhnilo iz njega. Ni zajokal, ampak je kot bik zarjul od ganotja. Takoj je izpregel svojega konja, ga zajahal in v galopu hitel nazaj v vas, da javi veselo vest."

"Kmalu se je začela viti iz vasi meni naproti majhna procesija. Matere so nosile svoje malčke v naročju. Ko pridem blizu, so jih dvigale, da jih blagoslovim. Starejši so me obkolili in pokrili moji roki s poljubi. Celo moj plašč so poljubljali. Nato so se ti ubogi kosali, kdo bi me boljše pogostil. Najboljše, kar so imeli pri hiši, so smatrali za preslabo. Več dni sem moral ostati pri njih. Krstil sem jim otroke, blagoslovil vsako posamezno hišo in pokopališče. Tudi en mrlič je čakal na katoliški pogreb. Ko sem jih še vse spovedal, jim maševal, jih obhajal in kakor sem vedel in znal potolažil, so me zopet v procesiji spremili iz vasi in še dolgo s solzami gledali za menoj."

A ni šlo vedno tako gladko. Često je na svojih misijonskih pohodih gledal vse drugačne prizore. Posebno, kadar je sredi najhujše zime ali pa proti pomladi ob južnem vremenu hitel h kaki duši, da jo opremi za pot v večnost. V takih slučajih je parkrat gledal smrt okrog sebe in sam je že čutil njen mrzel objem. Neki misijonski dobrotnici je pisal: Na Svečnico sem bil klican k bolniku. Ure in ure sva s kočijažem brodirala po nekem gozdu nevede, kam drviva. Kon-

čno sva le še ob pravem času došla na mesto in dotičnemu prinesla zadnjo tolažbo. Strahotna je bila tista noč. Da si bote nekoliko predstavljali strupn mraz, vam povem, da so drugo jutro našli 80 mož in žena zmrznjenih.

“Še slabše je, če naenkrat nastopi južno vreme. Revne kočje so kmalu pod vodo in veliko jih utone. Smrtno nevarno je ob takem času brodiriti preko naraslih sibirskih rek. Bil sem priča, kako je skušala uboga mati sebe in svoja dva otroka s čolnom rešiti iz te povodnji. Starejši ji je padel v vodo. Sklonila se je, da ga potegne v čoln. Pri tem ji je pa še drugi, ki ga je imela v naročju, notri padel. Tako je oba zgubila. Na rešitev ni bilo misliti. Ob drugi priliki sem gledal, kako se konj in jezdec borita s penečimi se valovi, dokler niso obeh zagnili. Vsaka pomoč je bila izključena.”

Na drugem pohodu do bolnika je malo manjkalo, da ni naš misijonar zmrznil. Tako-le opisuje to pot: “Nekega dne sem bil klican k bolnemu pregnancu. Sporočili so mi, da je sila. Ker je bila pot slaba in daljava velika, sem ukazal opremiti tri konje. Na prvem je spredaj jahal domačin Kalmik, takorekoč rojen na konju. Za njim so šle sani z dvovprego. Kočiral je drug Kalmik. Jaz sem sedel v saneh. Za menoj pa je čepel moj ministrant. Bilo je strašno mraz. Strupena sibirski burja je tulila in nam brila v obraz. Ponovno smo se morali ustaviti, da oprostimo sani snežnih barikad. Končno smo morali kar obstati. Vprašam kočijaža, kje hočemo prebiti noč. “Kar na mestu, kjer smo,” mi pravi. “Tu bomo zmrznili,” mu odvrnem. “Čeprav”, hladnokrvno odgovori.

(Dalje prih.)

## KOLEDAR 1939.

Zdaj ga je že dve tretjini pod streho. Še mesec dni mu bo treba prilagati kuriva, potem ga bo urednik dejal iz rok in bodo drugi skrbeli zanj. Oktoberska številka ga bo že naznanila, da je na prodaj. Za nove prispevke se torej danes nič več ne priporočamo. Če nam pa pošljete PRAV HITRO še kak oglas, ga bomo pa še kam vtaknili.

## KRIŽEM KRALJESTVA KRIŽA

P. Benigen.

**Z**MAGOSLAVJE katoliške Cerkve. — Letošnji evharistični kongres v Budimpešti je pokazal vsemu svetu, da katoliška Cerkev še živi in zmaguje. Take veličastne proslave se ne morejo nikjer drugje prirediti, to mora nehote priznati vsakdo. Cerkev je katoliška ali vesoljna, zato so pa tudi sodelovali katoličani vsega sveta, da počaste svojega Boga v zakramentu presv. Rešnjega Telesa. Toliko kardinalov, nadškofov in škofov, duhovnikov in vernikov iz vseh delov in dežel sveta se še ni udeležilo nobenega evharističnega shoda; zato je shod v Budimpešti prinesel pravo zmagoslavje katoliški Cerkvi. Priprave zanj so bile v teku dve leti: ena za zunanji sijaj, druga za poglobitev vere. Za zunanji sijaj je živahno sodelovala s Cerkvijo tudi vlada ogrske kraljevine. To veličastno zmagoslavje je bilo v veliko tolažbo svetemu očetu Piju XI. in vsem dobrim katoličanom. Ves svet je bil priča, da katoliška Cerkev še živi, čvrsto živi in zmaguje, ker ž njo je njen božji Ustanovnik Jezus Kristus, ki je rekel, da peklena vrata ne bodo premagala njegove Cerkve. In to zmagoslavje obhaja Cerkev v naših časih, ko se tako silovito bore proti njej sovražniki božji in govore in pišejo, da je bo kmalu konec. Konec, da, in grozen konec bo vseh njenih sovražnikov, tudi slovenskih; toda Cerkev, sezidana na skalo, bo ostala vse dni do konca sveta.

**P**RIHODNJI 35. mednarodni evharistični kongres bo v Naci na Francoskem od 4. do 9. septembra leta 1940. Škof v Nici, Pavel Remond, se je takoj po povratku iz Budimpešte, kjer je bil na evh. kongresu, lotil dela s pripravami za prihodnji evh. kongres v Nici.

**I**Z mesta Seville se poroča, da so bile civilne in vojaške oblasti navzoče, ko so vložili vogelni kamen za skupino hiš, v katerih bodo vsled vojne obubožani stanovali za prav nizko najemnino. Takih hiš so pozidali dosedaj že 358 in do konca tega leta jih bo dovršenih 642. Da morejo sezidati toliko hiš za revne ljudi, prispeva Francova vlada iz davčnih dohodkov. Temu člove-

koljubnemu podjetju pomagajo zelo tudi premožnejši katoliški Španci s svojimi darovi.

**NAJHUJŠE** zlo naših dni je prenapeti nacionalizem. Pogosto ga je papež Pij XI. že grajal, vendar nikdar ni govoril proti njemu s takim zanosom, tako odločno in ogorčeno, kot v mesecu juliju, ko je sprejel več redovnic-misijonark v avdijenci. Prenapeti nacionalizem ovira zveličanje duš in postavlja jezove med narodi. Nasprotuje ne samo božji postavi, ampak je nasproten naši sveti veri. Ta nacionalizem je kriv toliko strahu in nemira in krivic med narodi. O tem piše L'Avvenire, organ katoliške akcije v Italiji, in omenja, da je ena vsa človeška družina in da so pred Bogom enaki vsi njeni člani. Ker so različni narodi na svetu, ne smemo sklepati iz tega, da so eni višji in drugi nižji pred Bogom, kar pove že apostol Pavel: Ni namreč razločka med Judom in Grkom, zakaj isti je Gospod vseh, bogat za vse, kateri ga kličejo. Kajti vsak, kdor bo klical Gospodovo ime, bo zveličan.

**TAKO svet plačuje.** — Mrs. Harriet Benham Honore in Mr. Samuel Insull sta živ zglede, kako plačuje svet svoje privržence. Oba sta prišla v Chicago, oba več let živela v slavi in razkošju — oba sta meseca julija umrla zapuščena in pozabljena. Prva je bila kot kraljica znana v visoki družbi po svoji ambiciji, lepoti in bogastvu. Kot vdova je izgubila vse, zadnjih osem let je živela v siromaštvu in prejemale \$26. mesečne podpore. Brez lastne hiše je umrla zapuščena pri neki svoji prijateljici. Kaj je želela poprej v svojih "boljših" dneh in kaj je želela za svoj 77. letni rojstni dan, lepo pove tale pesemca, po mnenju angleškega časopisa molitev, ki je bila uslišana:

There was a time when in my prayer  
I asked for all the things I deemed most fair  
And necessary to my life, success,  
Richness, of course, ease and happiness,  
A host of friends, a home without alloy,  
A primrose path of luxury and joy,  
Social distinction and enough of fame  
To leave behind a well remembered name.  
Ambition ruled my life.  
I longed to do great things that all  
My little world must know and whisper  
wonderful.

Ah, patient God, how blind we are until  
Thy shepherd's rod of tender chastening  
Gently leads us on to do better things.  
Today I have but one petition Lord —  
Teach me to love.

Drugi, namreč Samuel Insull, je bil svoj čas tudi nekaj kralj v Chicagi. On se je povspel iz revščine do nezaslišanega bogastva. Pa spolnil se je tudi pri njem pregovor: kakor dobljeno, tako izgubljeno. V svojem 79. letu starosti je 23. julija zadet od srčne kapi umrl v Parizu. Kakor je bil reven v mladosti, tako je bil reven tudi njegov pogreb. Osemnajst oseb je bilo pri njegovem pogrebu na Angleškem, odkoder je prišel v Chicago pred mnogimi leti.

**KAKO pa plačuje Bog,** nam pove iz lastne skušnje kralj David. Pravi, da plačuje s srečo že na svetu človeka, ki mu zvesto služi pevajoč v psalmu: Srečen mož, ki ne hodi po nasvetovanju hudobnežev in ne stoji na potu grešnikov in ne sedi na sedežu kuge, na sedežu verskih sramotilcev, ki so kakor nalezljiva kuga za vernike. In zopet: Pravični cvetejo kakor vedno zelena mogočna palma in kakor košata kraljeva cedra na Libanu. Z leti ne pešajo, ampak še v visoki starosti se dobro počutijo, spolnujoč voljo božjo in zaupno gledajoč na veliko, neminljivo plačilo po svoji smrti.

**V LETIH,** ko sta prej imenovana slovela v Chicagi, je pa ravno v tem mestu služila Bogu v samostanski tihoti ponižna redovnica Frančiška Ks. Cabrini. Prišla je iz Italije in je ustanovila kongregacijo sester misijonark Srca Jezusovega. Bila je prva predstojnica in je umrla v Chicagi leta 1917. Letos 13. novembra bo ta redovnica proglašena za blaženo. Pri tej svečanosti bo imel kardinal Mundelein pontifikalno mašo v baziliki sv. Petra v Rimu.

#### NAŠ STRIČEK

je moral spet na počitnice. Pa ni šel rad. Depresija ga je pognala . . . Depresija v dopisovanju naših malih. Zakaj pa vi ta veliki nič ne podregate ta malih, da bi kaj pisali??? Dajte no, če nočete, da bo Striček od samega dolgega časa konec vzel . . .



# RESNICA V OČI KOLJE

Matevž Leskovec.

**K**O se pripravljam k pisanju, mi prihaja na misel, kar sem bral v novemberski številki Ave Marije o tistem električnem špampetu, ki ga je nekdo iznašel. Že takrat sem z zanimanjem bral, ampak šele sedaj spoznam, kako velikega pomena je tista iznajdba. Posebno imenitna bo za one domove, kjer morajo boljše polovice vleči svoje možake s škrbci iz postelje, kakor se menda godi tam v zlati Californiji. Saj ste brali zadnjič, kako je o tem poročala dobra Mrs. Troja. Kakor hitro bo tista iznajdba, namreč električni špampet, v prometu, bo spet eno delo manj za naše moderne gospodinjice in pol ure več počitka.

Mrs. Johana Troja me pozivlje na odgovor, če ga morem dati. Vpraša me, če sem že kdaj videl, da so kako gospodinja na ta način vlekli iz postelje. Odgovor je lahak. Nisem videl. In sicer zato ne, ker pri nas v Clevelandu nismo vajeni tako zgodaj hoditi po hišah, da bi videli, kako ljudje vstajajo. Tudi ni dovoljen vstop v tuje hiše tako zgodaj. Pač pa začnemo hoditi po hišah takole okoli desete ali enajste ure. In takrat imamo dosti prilike slišati od naših gospodinj, koliko trpijo, posebno še, kadar je pralni dan.

Tako naše žene v Clevelandu prenašajo križe in težave. Tam pri vas v Californiji pa menda hodite okoli sosedov na vse zgodaj zjutraj. Ali bi ne bilo bolje, če bi tisti čas bile doma in postregle svojim slabšim polovicam, da bi jim ne bilo treba pristavljati kofeta in samim sebi pripravljati zajterk?

Sedaj moram pa na samega sebe pomisliti. Kar čudim se, kako srečen sem. Drugi morajo sila denarja potrositi, da postanejo samo kandidatje za predsednika. Jaz sem pa kar na lepem postal predsednik vseh Matevžev, pravi predsednik, ne samo kandidat. In še en penny me ni stalo. In imam precej veliko število Matevžev pod seboj. 999! In če se prav ne motim, je celo Johanina slabša polovica v našem društvu. To se da sklepati iz njenega dopisa. Sicer ga je dopisnica že kar v začetku izvzela iz družbe Matevžev, češ: moj ni tak kot so drugi. No, jaz pa mislim, da smo vsi precej enaki, pa naj bomo že Matevži ali Janezi.

Za nas vse velja ena resnica: Nobena druga moč nas ne bo tako priklenila nase kot ljubeče srce dobre žene. Edino to bo moža držalo, da ne bo okoli hodil in časa tratil po nepotrebem, potem pa nabunkan domov prihajal. Kaj mu hoče pečen vol, če mu pa žena prikriva svoje srce? Boljši je en sam pogled iz oči ljubeče žene kot še tako pitan vol. Seveda, če se pa žena bolj zanima za klubove seje kot za svojega moža, potem ni čudno, če mora priti škrbec na pomoč ob času vstajanja.

Kar se pa našega matevževskega društva tiče, ki mu po zaslugi Mrs. Troje jaz predsedujem, bom pa nekaj povedal. Zborujemo vsako prvo nedeljo v mesecu. Naše seje niso dolge, kvečemu eno uro ali dve. In vendar se mi skoraj vselej zgodi, da eden ali drug Matevž dvigne roko in me prosi, naj mu dam dovoljenje za predčasen odhod od seje. Ko vprašam za vzrok, mi zmeraj vsak pove, da mora domov, da si bo knof prišil, ki ga mu je moderni pralni stroj njegove boljše polovice o priliki zadnjega pranja odtrgal. Žena ni utegnila, je morala po končanem pranju pritisniti na električni knof, da se je mašina ustavila. To pa vzame časa!

Sploh se pa vsi Matevži, ki smo pri tisti zvezi, zelo ahtamo domov, kadarkoli gremo iz hiše. Bojimo se namreč, da nam v naši odsotnosti ne bi piščanci poskakali z mize. Ali pa mislite, da je to prav? Še malo ne! Pri moderni gospodinjici je pač tako, da če si doma, bo dejala, da jo opazuješ, da ne bo sama kaj pojedla. Če se pa umakneš, bo rekla, da nič ne porajtaš zanjo. Zdaj pa vstrezi moderni gospodinjici, pa bodi Matevž ali pa Janez!

Včasih je bilo veliko govorjenja o boju za hlače. Cele storijske se o tem pisale. Zdaj se zdi, da je tisti boj v veliki večini prenehal. Zakaj dandans je tako, da mora mož že prvi dan po poroki izročiti hlače, drugače ga bo čez dva tedna že razporoka preganjala od Poncija do Pilata.

Kar nas je bolj trmastih in starega kopita, še vedno nadaljujemo tisti nekdanji boj in se potegujemo za obstanek naših hlač. Seveda nimamo nikjer nobene veljave. Oni, ki so izročili hlače boljšim polovicam, so pa fajn fantje, samo to je, da morajo vso posodo pomiti, preden stopijo na cesto. Med tem ko pomivajo, jim pa boljša polovica daje pouk, kako se ne sme mleko prekucniti ali močnik prismoditi.

Zdaj naj bo dovolj za danes. Če bo pa še kaj nasprotovanja mojim starokopitnim idejam v tem listu, pa obljubim, da še ne bom vrgel puške v koruzo. Le kar meni se priporočite. Meni je vseeno, kdo se spravi nadme s krepelcem. Saj same pohvale se človek res preobje, prav tako kot bi se pečenega vola, če bi ga moral vsak dan jesti. Pa kaj bom klatil še naprej, saj sem že rekel, da je za danes dosti.

Vendar bom še nekaj povedal. Ko sem podregal v naše ženske in njihovo modernizovanje, se mi je zgodilo kakor tistemu vandrovcu, ki je resnico govoril. Pride nekoč pred kmečko hišo in se vsede na klop pod kapom. Pride gospodar in ga vpraša: Zakaj pa vi kar tukaj sedite? Vandrovec odgovori: Zato, ker govorim resnico, pa me nobeden ne mara pod streho. Gospodar odgovori: Če je pa tako, pa kar z mano pojдите. Jaz rad slišim resnico. Resnica je najboljša reč

na svetu.

Stopita v hišo in vandrovec je smel sestiti z gospodarjem in gospodinjo k večerji. Med večerjo je pa nehote opazil, da so gospodar, gospodinja in hišni maček vsak na eno oko slepi. Po večerji pa pravi gospodar: No, vi popotnik, pa povejte sedajle kako prav resnično. Rad vas bom poslušal. Vandrovec se brani, češ: stavim, da me boste pognali iz hiše, če samo začnem. Gospodar pa nak pa nak, še na misel mu ne bo kaj takega prišlo. Na tako prigovarjanje se vandrovec vda in pravi: Ljubi gospodar, nobena resnica mi ravno zdajle ni bolj živo pred očmi ko tale: Pri vas ste trije pri hiši, pa vsi trije imate samo tri oči.

Več ni mogel reči. Gospodar je skočil po burklje in je vandroveca pognal čez hribe in doline. Tako se godi tudi meni, ker resnica — v oči kolje . . .

## KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

P. Bernard.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Helena Somrak. — Res je, kar Mrs. Gombach piše v julijski številki. Res bi se morali bolj zavedati, da gremo vsi naglo smrti naproti. Pri naši fari svete Kristine so bile v mesecu juliju kar štiri smrti. Smrt nič ne izbira, kar povabi te s seboj, pa je treba iti. Samo dobra dela bomo nesli s seboj, če si jih bomo kaj pridobili. Naj tukaj omenim po imenu dve naši faranki, ki sta umrli v juliju. Prva je Cecilija Kušar, druga Josipina Zorko. Prva je bila več let bolna in sem se sama prepričala ob svojih obiskih pri njej, kako je voljno trpela. Prav tako je tudi vsa vdana v Gospodu zaspala. Obe rajni ženi sta bili članici oltarnega društva in še več drugih katoliških organizacij. Zato so se pa ob smrti in pogrebu društva tudi izkazala in dokazala, da skrbe za svoje članstvo še preko groba. Zelo velika je razlika med pogrebi tistih naših ljudi, ki niso bili pri nobenem katoliškem društvu, in pa med onimi, ki so člani vsaj enega katoliškega društva. To sem napisala v izpodbudo vsem tistim, ki ne pripadajo še k nobeni organizaciji. Rajne naše žene pa priporočam v molitev vsem, ki to berete.

— Zdaj bi še pripomnila, da tista povestica iz Borovnice v zadnjem Kramljanju ni prišla k vam iz Forest City, ampak jaz sem vam jo poslala že precej dolgo nazaj. Moralo se vam je nekaj zamešati, pa to nič ne de.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Anica Kraus. — Kar malo dolgčas mi je že, ko se dva meseca nisem nič oglasila v listu Ave Maria. Sem vedno mislila, ko pride poletje in počitnice, da bom imela dovolj časa za pisanje. Pa se mi je vse predrugačilo. Moji starši so kupili dom v Euclidu na 20071 Tracy Ave. In tako sva bili z mamo zelo zaposleni, preden je bilo vse dejano v red. Zelo težko se mi je bilo ločiti od fare Marije Vnebovzete, ker sem jo visoko cenila. Tam sem preživela veliko lepih dni in let. Ali tudi tukaj v fari svete Kristine pravijo, da zelo potrebujejo dobrih in pridnih ljudi . . . Mesto Euclid se mi zelo dopade, ker je vse novo. Zlasti vrtovi so lepi, vsi bogato s cvetlicami založeni. Zvečer, ko se vležemo k počitku, pa tako hladna sapica pihlja od jezera Erie. Tudi črički škrikljajo vso noč. Tako smo torej prišli bolj v zvezo z naravo in kdo bi tega ne bil vesel. Pa drugič še kaj.

SENEVE, KJE. — Piše Mrs. Tista. — P. Hugonov dopis o pijancih je zares lep. O, ko bi drugim tako pomagalo kot tistemu škofovemu hlapcu. Jaz sem že vse sorte probala, pa je zmerom po starem. Jaz imam svojo skušnjo, da pijanega človeka ne moreš nič dobrega naučiti. Kadar je pa trezen, pa tudi nič ne pomaga govoriti. Zaluča mi vse nazaj in potem pride na dan, da sem jaz bolj pijanska kot on. Po mojem je najbolje, če se pijancu umakneš in s poti greš. Sicer pa dva pijanca nista enaka. Eden zaspi, kadar ima dosti, drugi joka, tretji poje, četrti pa rogovili na vse plati in vse preganja, ker mu je vse na poti. Po mojih mislih je še vedno najbolj resnična tista beseda, ki pravi, da se pijanec spreobrne, kadar se v jamo zvrne. S tem pa nočem reči, da naj nikar ne poskuša nobena žena na tisti način, kot je sveti škof svojega hlapca ozdravil. Če stvar premišljujem, se mi vendar zdi, da je P. Hugo dobro naredil, ko je tisto popisal. Samo kje smo mi ubogi ljudje za sv. Frančiškem Saleškim . . .

WAUKEGAN, ILL. — Piše Neimenovana. — Prosim, da mi oprostite, ko tako pozno pošiljam naročnino. Vedno sem mislila, da se bodo časi zboljšali, pa sedaj vidim, da bo to še dolgo vzelo. Pač bi bilo lahko drugače tudi pri nas, če bi ne imeli pri hiši nekaj takega, kar opisuje Johana Troja iz Californije. Preradi pogledajo naši možaki v glaž, me ženske moramo pa gledati, kako se bo shajalo. Ave Maria se nam pa zelo dopade. Zato še enkrat lepa hvala, da ste me počakali. Tu pošiljam sedaj za dve leti.

JOHNSTOWN, PA. — Piše Marija Lovše. — Z veseljem pišem spet par vrstic za list Ave Maria. Sporočam, da smo imeli na gričku sv. Terezije dne 31. julija sijajno slovesnost. Imeli smo namreč praznovanje obletnice lurške votline. Naš župnik Father Thomas so imeli krasno pridigo v slovenskem in angleškem jeziku. Mnogi navzočih je bila vsa navdušena ob njihovih krasnih besedah. Potem se je začela pomikati procesija po griču. Duhovščina je pela litanije Matere božje, ljudstvo je pa odpevalo znani Ave, Ave Maria. Naša društva so bila v procesiji z zastavami in v roki je vsak imel gorečo svečo. Naj še omenim, da bomo imeli 7. avgusta sv. birmo. Veliko število otrok bo perjelo ta zakrament. Častiti P. Pius so čez glavo obloženi

z delom za pripravo otrok. Pozdrav vsem naročnikom lista Ave Maria.

FONTANA, CALIF. — Piše Mary Skubic. — Že dolgo se pripravljam, da bi nekaj napisala za list Ave Maria. Ko ga prebiram in z njim vred tudi druge katoliške liste, si vedno mislim: O, kako so ti listi potrebni za vse Slovence, prav posebno pa še za tiste, ki nimajo prilike slišati verskega pouka v svojem jeziku. Ko bi človek mogel dopovedati tistim, ki teh listov nimajo, koliko lepega branja je v njih! Zlasti v listu Ave Maria najdeš dosti dušne hrane in tolažbe in lepih opominov za izpodbudo. Zelo rada preberem vsak spomin na kako božjo pot v starem kraju. Saj sem sama šla na Brezje pred odhodom v tujino in sem se toplo priporočala Materi božji za srečno potovanje. Ravno tako sem se zahvalila za vse prejete dobrote in priporočila Marijinemu varstvu svoje najdražje. In starši mi še danes živijo. To je velika dobrota. Dobro se spominjam, kako so mati sedeli pri peči s sklenjenimi rokami. Pa sem jim rekla: Kaj pa spet molite? In so mi odgovorili: Moram, ker vas je dosti, da bo vsak nekaj deležen. Taka mati je velika dobrota. — Zdaj pa, ko berem, da bo Mr. Grdina kazal slike v Lemontu, me vleče nekaj tja, kakor bi bilo v domovini za morjem. V duhu bom pri vas v Lemontu in bom ob potrkavanju zvonov pela sama zase: Ko dan se zaznava, danica priplava, se sliši zvonjenje čez hribe, čez plan . . . V zadnji Ave Mariji pa vidim zopet sliko mojega prijatelja Mr. Blutha. Res, vsa čast temu možu. Njemu se imam zahvaliti, da še danes s takim veseljem prebiram list Ave Maria. Iskreno mu čestitam, da obhaja tako lep jubilej. Naj ga Bog še dolgo ohrani. Pozdravljen, Mr. Bluth!

**Vsak dan in na vsak način prihranite  
denar, če kupujete pri**

**TRIKRYL'S DEPT. STORE**

**2110-14 Cermak Road,**

**Chicago, Ill.**

Dobra trgovina v prijazni okolici.

Shranite naše "STAMPS". Z njimi si prihranite  
denar pri vsakem nakupu.

**Krik! Krik! Krik!**

---

**KDO TAKO KRIČI?**

**“Ave Maria”**

**KLIČE IN PROSI:**

***Ne pozabite me!!***

**KOMU VELJA TA PROŠNJA?**

**?? Morebiti ravno tebi ??**

---

**POGLEJ MESEC IN LETO POLEG**

**SVOJEGA NASLOVA!**

**POSTOJ IN IZPRAŠAJ SI VEST!**